

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

EEN GOUDEN JUBILEUM.

W. H. J. Oderwald, sedert 1912 directeur der Maatschappij „Nederland”, heeft Zaterdag zijn gouden jubileum gevierd. In 1874 kwam hij als jongste bediende bij de Maatschappij in betrekking en heeft het tot een der hoogste functies weten te brengen. Ter gelegenheid van de huldiging van den jubilaris in het Scheepvaarhuis maakten wij bovenstaande foto, waarop men alle directeuren der Maatschappij bijeen ziet. Vooraan, zittend, natuurlijk de jubilaris met links mevr. Oderwald en rechts mevr. Van Hengel en mevr. Tegelberg; staand, van links naar rechts, de mededirecteuren J. van Hengel, E. Tegelberg en M. C. Koning.

Speciale afdeling voor heeren strijkgoed. Modelwasscherij

DE *Lelie*

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

BLOM'S

DIVAN'S

RECLAME-AANBIEDING

met Landhuisstof,

17.75 - 19.75 - 25.50 - 15.90

met verstelbaar kopstuk

19.75 - 22.50 - 22.75 - 17.90

DIVAN geheel op singels met
veerendzijanten en
verstelbaar kopstuk. 27.50

ALLES ONDER GARANTIE.

GROOTE SORTERING

DIVANKLEEDEN vanaf f 8.50

Ferd. Bolstraat 18

TELEFOON 29520

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST

AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen

Telegram-adres:

Valencia-Groningen

Telefoon 543

QUICKER THAN QUICK

OPPERSEN - ONTVLEKKEN
CHEM. REINIGEN - VERVEN
KEEREN - REPAREEREN
GUMMI-KLEEDING REPARATIËN
ONZICHTBAAR STOPPEN

TELEFOONNUMMER 45341

6 GRAVENSTRAAT 6

MEUBILEER-INRICHTING

C. DE KÜSTER

BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ

OUDE LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

RECLAME
IS EEN BESTAANSVOORWAARDE
VOOR UW ZAAK

CAFÉ DORRIUS

Haarlemmerweg No. 410 - Telefoon 25127
Eindpunt lijn 18. Halte Sloterdijk E. S. M.
5 minuten vanaf Wielerbaan „De Germaan”.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Griep Influenza Verkoudheid
Rheumatiek Hoofd- en Zenuwpijn

Jogal scheidt sterk het urine-zuur af en gaat zodoende
direct naar de bron der pijnen. Uitstekend werkend tegen
slapeloosheid. Door vele Doktoren en Klinieken ten zeerste
aanbevolen. Bij alle Apothekers en Drogisten verkrijg-
baar à f 0.80 en f 2.— Imp. A. J. AMEYE, A'dam.

Probeert ze heden

15 cent

Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten

AMATEURKINOHUIS

SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 148. TEL: 34316

Koopt bij

de N. V. Manufacturen-, Bedden-,
Tapijt- en Meubelmagazijnen

DE ZON

Directie: A. JANUS

Ferdinand Bolstr. 33-41 en 89-93, Amsterdam

Telefoon nummers 22057 en 21230

BEVAT ALLE CONCERTPROGRAMMA's

VAN ALLE LANDEN

ABONNEMENTSPRIJS f 1.25
— PER 3 MAANDEN —
LOSSE NUMMERS 10 CENT

VRAAGT GRATIS PROEFNUMMERS
AAN DE ADMINISTRATIE:
HOF 6 - ALKMAAR

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

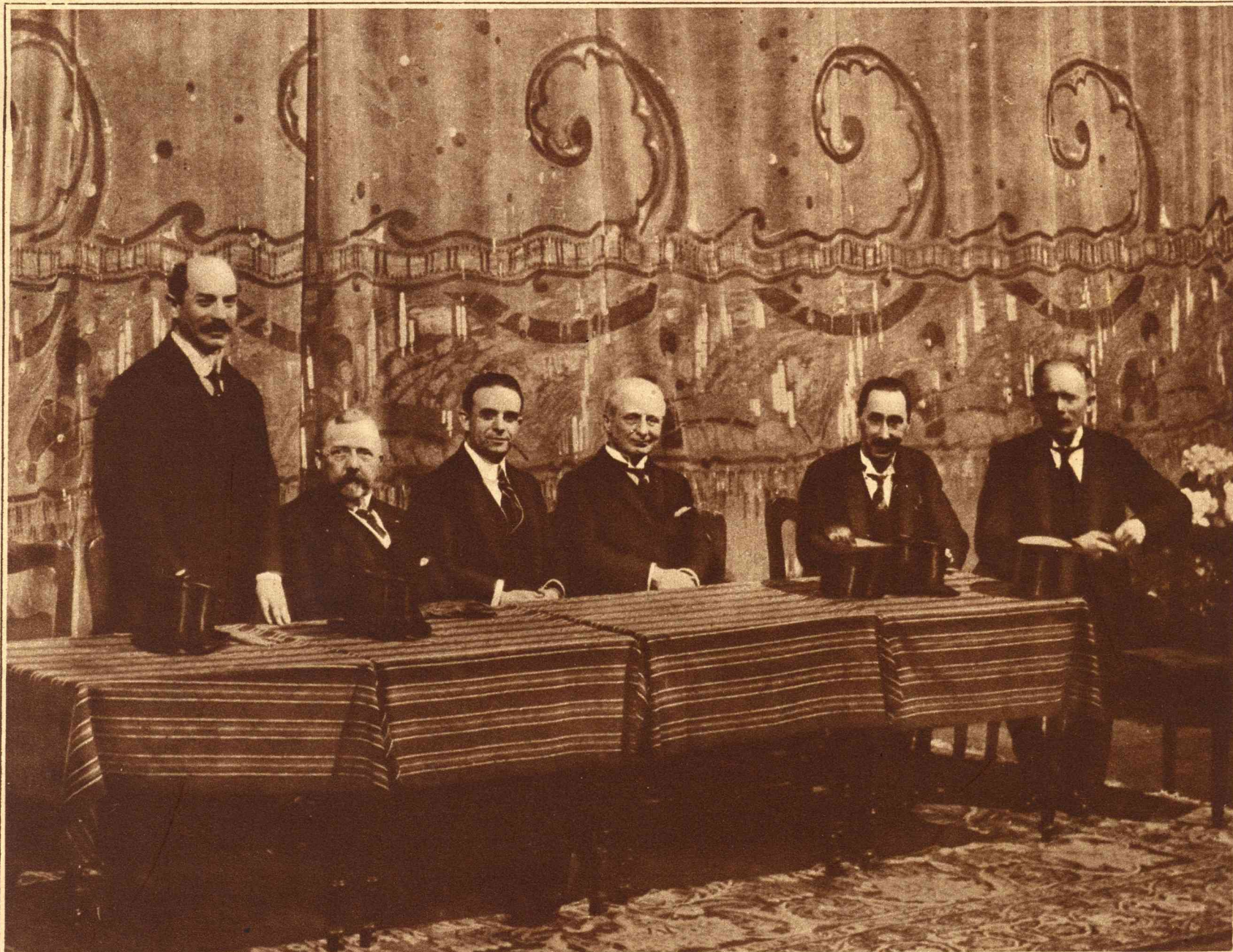
ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

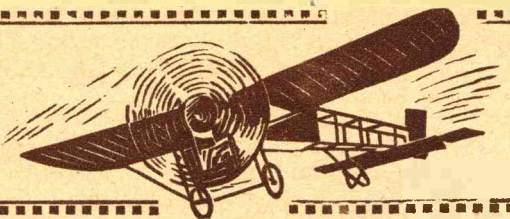
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

DE OPENING VAN DE RECLA.

In de afgelopen week heeft in de tooneelzaal van het Paleis voor Volkslijt de opening plaats gehad van de Internationale Reclame-tentoonstelling waarbij Minister Aalberse, die verhinderd was persoonlijk de openingsrede uit te spreken, zich had doen vertegenwoordigen door den chef der afdeeling handel en nijverheid, F. K. J. Heringa. Wethouder dr. Vos sprak een kort woord ter inleiding. Hierboven een foto, bij de openingsplechtigheid genomen. Van links naar rechts: Max van Gelder, voorzitter van het tentoonstellingscomité, die na de rede van den heer Heringa een slotwoord uitsprak, burgemeester de Vlugt, wethouder dr. Vos, F. K. J. Heringa, Tob Groen en J. B. van Ligten.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

3

HET EERSTE BEZOEK VAN PRINSES JULIANA AAN MARKEN.

Prinses Juliana heeft met haar vader op den laatsten dag van haar verblijf in de hoofdstad een bezoek gebracht aan Marken en is daar allerhartelijkst ontvangen. Hierboven ziet men de schoolkinderen, die de Prinses het Wilhelmus toezingen.

Als er al niets ergers gebeurde, dan zouden er in elk geval op het kasteel voorzorgsmaatregelen worden genomen, dat de amateur-detective niets van de geheimzinnigheden, die er plaats grepen, en die door de drankbestrijdingspropaganda gecamoufleerd werden, te zien kreeg.

De dokter werd in zijn denkbeeld, dat het beter zou zijn eenige terughoudendheid in acht te nemen, nog versterkt, door de lezing van Steven Gladdice's artikel in de *Eagle* van dien avond. Het was een meesterlijke beschrijving van oppervlakkigheden en nam als vaststaande aan, dat Dillon's dood het gevolg was van een val van de rots. Het sprak in technische termen over een gebroken ruggegraat en bracht warme hulde aan de propaganda-campagne van Ozias Ambler. Het was niet mogelijk, een voor de kasteelbewoners sympathieker en ten opzichte van dr. Learoyd discreter artikel te schrijven dan dit was. De woorden van den journalist, dat hij nooit misbruik maakte van iets wat hij te weten was gekomen, werden er ten volle in bewaarheid door de schitterende manier, waarop hij het eenige gewichtige punt, dat zijn schranderheid hem had doen raden, had weten te omsluiten.

De dokter zei dus niets omtrent de dranklucht, wat het heele geval in een ander licht had kunnen stellen. Zijn getuigenis beperkte zich tot de verwondingen, die de doode had opgelopen en kwam dus overeen met de artikelen van Gladdice en diens collega's. Er was niet de minste twijfel. De twaalf juryleden zouden graag den drogen mijnheer Ambler van moord beschuldigd hebben, als daarvoor ook maar de geringste aanwijzing zou hebben bestaan, maar nu werd de tragische dood van Pat Dillon aan een ongeluk toegeschreven.

Na de behandeling der zaak liep dr. Learoyd met Tom, die alleen als belangstellende aanwezig was geweest, door de dorpsstraat.

„Blijf je nog altijd bij je plan?” vroeg de oudere man, toen zij onder aan den hellenden weg waren gekomen.

„Omtrent het solliciteeren naar de opengevallen plaats van Dillon?” vroeg Tom. „Zeker. Meer dan ooit. Er is daar wat niet in den haak en dat moet aan den dag gebracht worden. Ik zal

te praten — de notaris en Helen.

„Ik zal het ze meteen vertellen, dan is dat afgelopen,” zei Tom.

Het tweetal bij het tuinhok legde groote belangstelling aan den dag voor den uitslag van het gerechtelijk onderzoek en onwillekeurig gaven zij beiden Tom de gelegenheid om met zijn mededeeling voor den dag te komen.

„Dat is nogal zeer teleurstellend,” zei de notaris.

„Het schijnt daar op het kasteel een net gezelschap te zijn,” zei Helen. „Ik zie niet in, hoe het een ongeluk geweest kan zijn, tenzij de arme man dronken was en dat past niet in hun kraam.”

„Precies!” riep Tom uit, „jij slaat den spijker op zijn kop!”

En nu begon hij zijn plan uiteen te zetten, om naar een plaats in Ambler's vliegveld te solliciteeren, met de bedoeling om eens te kunnen nagaan wat daar op het kasteel gebeurde.

Zijn vader en juffrouw Learoyd ontvingen zijn voorstel koeltjes; de notaris kreeg het te kwaad met zijn pijp, die ineens niet meer wilde trekken, zoodat het even duurde, alvorens hij antwoordde:

„Je kan toch met zulke schurken geen omgang hebben? Wij Baxters hebben ons nooit afkeerig getoond van een flesch wijn; met mate hebben we altijd van die goede gave genoten en waarvoor zou jij je willen inlaten met die humbug?”

„Maar ik wil het juist doen, omdat ik niet geloof aan hun matigheid,” antwoordde Tom, „ik wil hen juist ontmaskeren.”

„Zou je dan op het kasteel willen gaan wonen, zolang je die betrekking hebt?” vroeg op haar beurt het meisje.

„Dat zal Ambler moeten beslissen,” zei Tom verwonderd. „Doordat ik in het dorp

van middag naar 't kasteel gaan en m'n geluk beproeven.”

„Er zijn twee menschen, die 'er nogal tegen zullen zijn,” zei Dr. Learoyd droogjes.

Zij waren de bocht in den weg voorbij, zoodat ze het huis van den dokter konden zien.

De beide personen, die hij met zijn laatste woorden op het oog had, stonden bij het tuinhok

woon, is het niet bij me opgekomen, dat hij zou willen, dat ik „inwonend” werd.”

Helen's gelaat nam een ongeloovige uitdrukking aan. „Nee, mannetje,” zei ze, „dat maak je mij niet wijs. Je hoopt natuurlijk op het kasteel te zullen wonen en daarom alleen heb je dit idiote plan gemaakt. Ik heb wel gezien wat een kalfs-oogen je opzette tegen die opgedirkte juf in de auto, gisteren. Je wil natuurlijk met haar onder hetzelfde dak zijn.”

„Zoo, zoo, jaloersch!” lachte Tom. „Da's een goed teken. Maar ik zou me maar geen zorgen voor den tijd maken. Ik geloof heelemaal niet, dat ze me zullen vragen op het kasteel te komen wonen, al zal ik daar moeten wezen, als de vliegtuigen vertrekken of aankomen.”

De woordentwist tusschen de twee minnen werd gestoord, doordat de notaris Tom

De burgemeester vertoont de Prinses het Markar jongenscostuum.

meenam om te lunchen. Intusschen trachtte hij zijn zoon nog tot andere gedachten te brengen, maar toen dat mislukte, zond hij hem naar Ambler met de boodschap dat hij graag een bezoek was komen brengen aan den nieuwen bewoner, maar dat hij dat eenige dagen had uitgesteld, met het oog op het ongeluk dat had plaats gehad.

„Tusschen twee haakjes,” zei de notaris, „zou Dillon hier begraven worden?”

„Nee,” wist Tom te antwoorden. „Dillon's vader was bij het onderzoek aanwezig. Er was hem getelegrafeerd. Hij is een oude leraar met vooruitstekende kaken als een baviaan. Hij neemt het lijk mee naar zijn woonplaats. Waar dat is weet ik niet, maar in elk geval niet in Ierland, anders had hij niet zoo gauw hier kunnen zijn.”

Tom kon onderweg naar het kasteel constateeren, dat zijn inlichtingen juist waren geweest. Hij ontmoette namelijk den lijkstoet; een vrachtauto met de lijkstaf en een van Hunter's luxe-auto's, die den heuvel opkwamen en de richting naar het naastbijzijnde station insloegen. In de auto zat de oude man, waarvan hij zoo'n min-vleiende beschrijving had gegeven. Zijn vroolijke gelaatsuitdrukking deed Tom bij zichzelf de vraag stellen, of hij misschien rijkelijk schadeloos was gesteld voor zijn verlies.

Aan de hoofdpoot trok Tom aan de bel. Nog voor het geluid daarvan was weggestorven werd de poort geopend door een der groote portiers, die afwisselend dagen en nachten in een klein vertrekje, vlak bij de poort dienst hadden. De man trok een bedenkelijk gezicht, toen

Tom vroeg om bij Ambler te worden aangediend, maar toen hij de reden voor het bezoek vernam, trok hij een vriendelijker gezicht.

„Als u even hier wil wachten, mijnheer, zal ik gaan hooren of mijnheer u ontvangen kan,” zei hij. „Ik zal u even door de huistelefoon aandienen.”

Hij stapte zijn kamertje binnen en kwam even daarna weer buiten.

„Het is in orde, mijnheer,” zei hij. „Gaat u hier maar rechtuit, dan komt u aan de voordeur. Daar zult u Jethro, den butler, vinden, om u verder te helpen.”

Tusschen de hangars door loopend, die hij met een kritisch oog bekeek, ging Tom dwars over het oude tournooiveld, dat nu een heel ander aanzien had, dan toen hij het 't laatst zag in Lord Honiton's tijd. Evenals Steven Gladdice werd ook hij getroffen door de afwezigheid van elk teken van menselijk leven en ook hij kreeg het gevoel, alsof hij uit de vele vensters in den voorgevel van het gebouw bespied werd.

Hij werd echter spoedig afgeleid door den vriendelijk glimlachenden, plompen, wel-doorvoeden butler, die hem aan de massieve, met spijkers beslagen deur ontving. Jethro was een en al vriendelijkheid, alhoewel hij, als majordomo van een gewichtigen en belangwekkenden meester, iets beschermends over zich had.

„Hierheen asjeblijft, mijnheer,” zei hij met een zoetsappige maar schorre stem, waardoor Tom ineens weer moest denken aan zijn veronderstelling met betrekking tot de geheime distilleerderij. Die stem deed min of meer denken aan het gebruik, het overvloedige gebruik zelfs, van oude port of zoo iets. Nogal vreemd, in een huis, dat al den bijnaam had gekregen van het „droge kasteel.”

Door een reeks gangen werd de bezoeker naar een klein vertrek geleid, waar Ambler zat te schrijven aan een met strooibiljetten bedekte tafel.

Tom, die goede oogen had, las een paar van de titels — ze hadden alle betrekking op het

blik uit die kleine varkensoogjes iets verborgen lag, dat niet in overeenstemming was te brengen met den nietszeggenden mond. Wat kon dat zijn? Geslepenheid? Wreedheid? Of misschien wel allebei samen?

Maar kwam hij niet juist hier, om dergelijke vragen te beantwoorden? Hij kwam met zijn sollicitatie voor den dag, en gaf een opsomming van wat hij als luchtman reeds had gepresteerd.

Ambler maakte enkele aantekeningen en leunde daarop achterover in zijn stoel, de vingers van beide handen met de toppen tegen elkaar drukkend.

„U bent de zoon van den notaris van Excombe, nietwaar?” vroeg hij. „Goed, dat is natuurlijk een aanbeveling, een man in de positie van uw vader zal zeker wel iemand zijn, die de geheel-onthoudings-idee goed gezind is.”

Tom dacht aan den wijnkelder van zijn vader.

„O ja,” zei hij, „nu u mijn vader noemt, schiet het me weer te binnen, dat u hem over een paar dagen zelf zult kunnen spreken. Hij heeft me verzocht u te zeggen, dat hij u wilde bezoeken — hij heeft het nog niet eer gedaan, omdat hij begreep, dat u het nu te volhandig zou hebben met die onaangename geschiedenis met Dillon.”

„Het zal me heel aangenaam zijn, uw vader te ontvangen,” antwoordde Ambler, met een air alsof hij daarmee voor het oogenblik dat onderwerp had afgedaan. „Maar om op u zelf terug te komen; ik ben geneigd, uw verzoek om in mijn dienst te treden in te willigen. Maar ik heb een paar voorwaarden; ik zal moeten informeren, of hetgeen u mij gezegd hebt juist is en dan, als dat in orde is, waaraan ik niet twijfel, zult u moeten weten, dat ge u aan een strenge discipline zult moeten onderwerpen, iets wat u, na uw militaire loopbaan, wel niet moeilijk zal vallen.”

„Ik gehoorzaam altijd de bevelen van mijn meerdere,” zei Tom luid en binnensmonds voegde hij er aan toe: „Ik zou den kerel wel eens door elkaar willen rammelen.”

„Dan is er nog één voorwaarde, die in elk geval vervuld moet worden, wanneer u in mijn dienst komt,” ging Ambler voort. „Van het oogenblik dat u bent aangenomen, zult u op het kasteel moeten wonen, feitelijk als een gevangene, maar dan een gevangene, die uitstekend behandeld wordt en een goed leventje zal

gevormd, geen verandering zou mogen brengen. Dan moest hij haar maar trotseeren, overtuigd, dat hij haar geen werkelijke reden voor haar jaloezie zou geven.

„Dat is mij precies hetzelfde, mijnheer,” antwoordde Tom. „Wanneer kan ik beginnen?”

„Ik zal onmiddellijk de noodige inlichtingen inwinnen,” antwoordde Ambler. „Meer dan een dag of drie zal ik daarvoor niet nodig hebben. Als u zoo goed wilt zijn u gereed te houden om na verloop van dien tijd naar hier te verhuizen, zal ik u mijn beslissing thuis laten weten.”

Tom verliet den grooten kleinen man met de overtuiging, dat hij de betrekking zoo goed als zeker zou krijgen. Eerst toen hij door den zwaren portier weer was uitgelaten, bedacht Tom, dat Ambler heelemaal niet gevraagd had naar zijn eigen leefwijze — of hij al of niet een aanhanger was van de beweging, waarvoor hij van uit de lucht propaganda zou moeten maken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN SPAAK IN HET WIEL.

In de dagen, volgende op het gerechtelijk onderzoek naar den dood van Dillon, keken de bewoners van Excombe verlangend uit naar Ambler's met propagandisten bemande luchtvloot. Zij werden evenwel teleurgesteld. Zij kregen in de lucht niets meer te zien dan de duiven, die uit de 16de eeuwse duiventil opvlogen. De welmeenende conclusie waartoe de menschen kwamen was, dat uit eerbied voor den doode, zijn kameraden eenigen tijd van dienst waren vrij gesteld.

En daar het kasteel geen contact zocht met het dorp, bleef het daarbij. De gelagkamer van *Het Baken* was niet langer de plaats waar allerlei gissingen werden gemaakt omtrent hetgeen er achter de muren van het kasteel voorviel. Geen enkele der personen, van wie men wist dat ze op het kasteel verblijf hielden, had men nog in het dorp gezien.

Op den derden dag had Helen Learoyd een avontuurtje. Ze was een arme patient van haar vader wezen bezoeken en wandelde naar huis, toen een kleine auto haar achterop kwam.

Tot haar verwondering stopte die, toen zij naast haar was gekomen en zag zij er den langen donkeren man uitstappen, dien ze met Ambler bij de deur van de herberg gezien had. Zij bevond zich op een eenzaam gedeelte van den weg, buiten de bebouwde kom en een oogenblik was zij een beetje bang, wat echter niet lang duurde, toen Leo Thyne haar eerbiedig groette.

„Neemt u me niet kwalijk,” begon hij, zijn pet afnemend, „men kan geen week lang in Excombe wonen, zonder juffrouw Learoyd gezien te hebben. Mijn naam is Thyne — ik ben chef van de luchtvaart-afdeeling van mijnheer Ambler op het kasteel. Mijn patroon heeft mij uitgezonden voor een taak, die mij

Een wandeling van Prinses Juliana, met de Prinses van Erbach-Schönberg, door de Kerkbuurt.

Prins Hendrik neemt bij het vertrek afscheid van Antje Boes, die aan de Prinses een paar boekjes over Marken had aangeboden, terwijl haar zuster Sijtje H.K.H. een paar Marker klompen had aangeboden. Klompen en boekjes heeft de Prinses op de foto in de hand.

verkeerde, van zijn dorst te lesschen met behulp van sterke dranken.

Ambler nam zijn bezoeker met vriendelijke welwillendheid op. Tom verbaasde er zich andermaal over, dat het onbeteekenende kleine mannetje met zijn dikke lippen het hoofd kon zijn van eenige organisatie, of die dan ook volkomen wettig, ofwel misdadig was.

„Laat ons alleen Jethro,” zei hij — een zonderling bevel aan een bediende, van wien toch verwacht kon worden, dat hij uit eigen beweging zou heengaan, na zijn taak verricht te hebben. „Zoo,” vervolgde hij, zich tot Tom wendend, „u wilt dus ingelijfd worden bij mijn onverschrokken troepje propagandisten, mijnheer Baxter? Bent u niet bang om de plaats in te nemen van een verongelukte?”

Tom had het gevoel, alsof er achter den

kunnen leiden. U mag alleen het kasteel verlaten, als u dienst hebt als luchtman. Het is mijn principe alle contact tusschen mijn menschen en de bewoners van dit achterlijke dorp te verhinderen.”

Tom dacht aan Helen en hoe die daartegen zou zijn, maar nam toch dadelijk het besluit, dat dit in het plan, dat hij had

AJAX-FEIJENOORD 1-1

Haar laatste competitie-ontmoeting heeft Feijenoord tegen Ajax gelijk gespeeld. Mede door het gelijke spel van D.F.C. werden de Rotterdammers hierdoor kampioen in hun afdeling. Eindelijk, lang na de Spartasuprematie, hebben de Maasstedelingen dus weer een kampioen in hun midden. Onze fotograaf maakte eenige opnamen van de ontmoeting.

Een hoekschop op de Feijenoord-veste. De bal wordt door de Rotterdammers weggewerkt.

tegenstaat, namelijk om informatie in te winnen omtrent een jongen man, die bij ons in dienst wil komen. Ik houd niet van dat uitpluizen en spionneeren, maar de oude is een beetje baasachtig. In een kleine plaats kent iedereen iedereen en daarom zou ik u willen vragen, of u mij misschien ook eenige inlichtingen zou kunnen geven omtrent Tom Baxter, den zoon van den notaris!"

Er kwam een ondeugende glinstering in Helen's oogen. Sedert zij wist, dat Tom's sollicitatie waarschijnlijk succes zou hebben en dat hij dan feitelijk als een gevangene binnen de muren van het kasteel zou worden vastgehouden, had zij in een toestand van onderdrukte

Nog een moment voor het Feijenoord-doel waarbij de doelman der bezoekers er aan te pas komt.

woede verkeerd en nauwelijks sprak zij meer met Tom. Ze had hem zijn handelwijze betaald willen zetten, maar hoe? En nu werd haar daar zoo onverwachts de gelegenheid geboden om voor Tom's plannen een spaak in het wiel te steken.

"En wat voor soort inlichtingen zou u willen hebben," vroeg ze vriendelijk.

"Wel, of de jonge mijnheer Baxter de soort man is, die harmonisch met een gezelschap als het onze zal kunnen samenwerken. Is hij soliede of houdt hij nogal van uitgaan? Houdt hij nu en dan misschien wel eens van 'n pretje?"

"Daar spreek ik liever niet over," antwoordde het meisje, "Ziet u, meneer Thyne, we wonen tegenover elkaar en wij zijn altijd goede vrienden geweest met de familie Baxter. Maar ik

Dat het er soms vurig toeging, bewijst deze kiek. Een chaos van spelers. En nog wel op het middensterrein.

zal u de waarheid zeggen. Tom is nogal 'n losbol. Zoodra ik hoorde van z'n sollicitatie heb ik hem gezegd, dat een ernstig werk als dit niets voor hem zou wezen."

Thyne lachte even.

"En de oude heer Baxter, is die ook nogal 'n losbol, zooals u het noemt?"

"De oude heer is een schat," zei Helen, er niets voor voelend, om iemand zwart te maken, die altijd een en al goedheid voor haar was geweest. "Hij heeft veel menschenkennis en hij weet met iedereen om te gaan. Ik geloof niet, dat hij zoo ver zou willen gaan als u en meneer Ambler en dat hij het drinken geheel en al zou wille verbieden, maar ik weet zeker dat hij tegen misbruik van sterken drank is."

"Dank u zeer, juffrouw Learoyd," zei Thyne. "U hebt me heel wat tijd bespaard en me juist verteld wat ik wilde weten."

Hij groette beleefd en wilde in zijn auto stappen, maar opeens kwam hij weer terug.

"Mag ik u even thuisbrengen," vroeg hij, met een blik van brutale bewondering. Helen verborg met moeite haar tegenzin. Zij betreurde haar halve verraad aan Tom. En te laat bedacht ze nu, wat hij haar van dezen vliegenier verteld had — dat hij er ternauwernood aan ontsnapt was, gefusileerd te worden om zijn schandelijk gedrag tegenover den vijand.

"Neen, dank u," weerde ze zijn aanbod af. "Ik ben uitgegaan om te wandelen. En ik zou niet willen, dat u bij dien vreeselijken meneer Ambler op de zwarte lijst kwam te staan. Als het tenminste waar is, wat er gezegd wordt, dan zou het niet goed voor u wezen, in mijn gezelschap te worden gezien. Het is u immers niet veroorloofd hier met anderen om te gaan? Dag meneer Thyne."

Thyne keek haar wat onzeker aan, maar stapte toen in zijn auto en reed weg in de richting van het kasteel.

Helen liep naar huis, alles behalve ingenomen met zich zelve. Door de ingeving van een oogenblik had ze een spaak in Tom's wiel gestoken, maar nu zou ze er een lief ding voor hebben overgehad, om die er weer uit te kunnen halen. Nu ze erover nadacht was ze er ook niet zeker van, of haar woorden wel de gewenschte uitwerking zouden hebben. Als Tom gelijk had met zijn veronderstellingen betreffende de vermomde praktijken der bewoners van het kasteel, dan had zij hem waarschijnlijk in de kaart gespeeld. Die meneer Thyne kon wel een andere bedoeling hebben gehad, dan hij wilde doen vermoeden. Misschien wilde hij alleen maar aan de weet komen, of de nieuwe recruit geen scrupules zou toonen.

Als dit zoo was, dan zou ze Tom geen beter getuigschrift hebben kunnen geven om dit baantje te krijgen. Als zij, inplaats van te vertellen, dat hij „nogal 'n losbol" was, naar waarheid had gezegd, dat hij een rechtschapen, brave jongen was met een krachtig eergevoel, dan zou ze hem misschien juist bij zich hebben kunnen houden. Zooals het nu was, was het haar schuld, als hij, voor onbepaalde tijd, in het kasteel zou worden opgesloten met dat beschilderde vrouwmensch!

En in het binnenste van haar hart geloofde ze wat haar vader en Tom dachten, dat er verkeerde dingen verborgen werden door dien grooten drankbestrijdingskruistocht van Ambler. En als Tom daarheen ging voor detective-werk, dan kon zijn leven in gevaar zijn.

Na het diner dien avond kwam Tom adieu zeggen. Hij had bericht ontvangen, dat, daar de informatie die betreffende hem waren ingewonnen voldeden, hij de door hem gewenschte betrekking kon krijgen. Hem werd verzocht, den volgende ochtend, om tien uur, op het kasteel te willen verschijnen, waar dan meteen zijn nieuwe werkkring zou aanvangen.

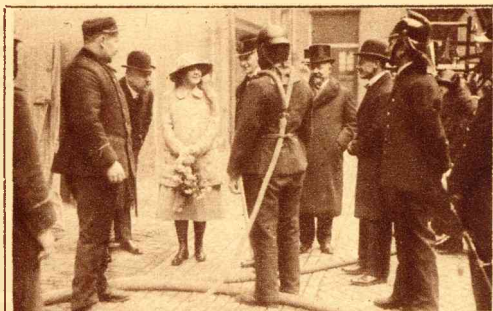
"Kijk," zei de dokter, "dat is interessant! Ik vroeg me al af, of je in donkeren avond zou worden opgeroepen, maar meneer Ambler schijnt er de voorkeur aan te geven, dat je op het drukste uur van den dag bij hem aankomt. Het is een zekere reclame voor hem, den zoon van den algemeenen geachten notaris tot de zijnen te kunnen rekenen."

"Ja, dat kan wel," zei Tom. "Dit versterkt me nog in de meening dat er wel iets te ontdekken zal vallen."

Learoyd wreef zich nadenkend over de kin. "We hebben een belangrijk feit over 't hoofd

KONINKLIJK BEZOEK

Na vele fraaie foto's, welke wij reeds de vorige week van het Koninginne-bezoek aan onze stad konden geven, willen we hier, na de kiekjes van het bezoek der Prinses aan Marken, ter wille van de volledigheid, nog een paar kiekjes geven van de bezoeken, die door Koningin en Prinses werden afgelegd bij de Amsterdamsche Brandweer en Ned. Droogdokmaatschappij en Fokker-fabriek.

BIJ DE BRANDWEER. De Prins met volle aandacht den man met den rookhelm bekijkend.

gezien," zei hij. "Je zult een gevangene zijn op het kasteel, behalve wanneer je in de lucht bent, en ik vermoed, dan je dan voortdurend zult gecontroleerd worden. Stel nu, dat je wat ontdekt, hoe kan je je dan met je vrienden, of met de autoriteiten in verbinding stellen? Zal je brieven mogen schrijven?"

Tom trok een scheef gezicht.

"Daar heeft de oude schavuit niets van gezegd," antwoordde hij. Toen helderde zijn gelaat weer op. "Het hindert niet. Als ik brieven schreef zouden die waarschijnlijk wel geopend en, zoo noodig, geconfiskeerd worden. Als ik iets te berichten heb, zal ik er wel iets op vinden."

BIJ DE NED. DROOGDOK MIJ. De koningin gaat, na op de slijpdeuren het volloopen van het dok te hebben gadeslagen, de machinekamer binnen.

"Tom, jongen, je bent gek. Maar als je nou absoluut gaan wil, dan zal ik je helpen. Iederen Maandag zal ik, twee uur na zonsondergang, buiten den muur van het kasteel zijn tusschen de groote poort en het kleine poortje links, bij de zee. Als je iets te schrijven hebt, wikkel het om 'n steen en gooi het over den muur. Dan is er een communicatie."

"'s Maandags, twee uren na zonsondergang," herhaalde Tom. "Ik zal er om denken en het zou heel nuttig kunnen wezen."

Maar Helen hoorde hem niet meer: Met brandende oogen was ze de kamer uitgelopen. Zij voelde zich nog wel schuldig, maar zij had nu toch haar best gedaan, om weer iets goed te maken.

(Wordt voortgezet)

BIJ DE FOKKER-FABRIEK. Mejuffrouw Vattier-Kraane biedt H. M. de Koningin bloemen aan.

AMSTERDAMMERTJES

RING...RING!!!

In de groote keuken zat Corrie ernstig gebogen over de kous die ze aan 't stoppen was. Ze was een klein schraal kind van vijftien jaar. Ze keek op de klok. Hè, nog een kwartier en dan was het tien uur en mocht ze naar bed. Ze vond zich zoo gewichtig. Voor 't eerst zou ze hier slapen. Marie, de groote meid, was weggegaan. Over zes weken zou er pas een nieuwe komen en nu had mevrouw gevraagd of zij, Corrie, zoolang hier wou komen slapen. Thuis hadden ze het goed gevonden. Ze zou toch elken avond even naar huis komen. En moeder zei, dat 't nooit kwaad kon als een kind vroeg op zich zelf kwam te staan. En 't was maar voor zes weken.

Eén angst had Corrie, dat ze niet op tijd wakker zou wezen. Meneer zou haar wel bellen, maar moeder zei altijd, dat ze zoo vast sliep, dat ze nog niets merken zou, als de heele boel werd leeg gehaald. Om zeven uur moest ze opstaan en om half acht beneden wezen, de kachel aanmaken, water op zetten voor Bep, tafel-dekken en zo voort. En verbeeld je toch eens, dat ze niet op tijd klaar kwam. Nee, daar dacht ze liever maar niet aan.

Daar komt mevrouw binnen met een glas warme melk, dat ze eerst op moet drinken. Dan gaat ze met Bep die even oud is als zij, naar boven.

„Als ik nu maar wakker word,” prevelt ze angstig.

Meneer komt er bij. Glimlachend kijkt hij naar het kind, dat zoo bang is zich te zullen verslapen. De andere meiden maakten zich daar zoo druk niet om.

Ik zal mee naar boven gaan om te bellen, dan kun jij hooren hoe hard het klinkt,” zegt hij tegen haar.

Als ze op haar kamertje is, gaat in eens heel hard de bel: „Ring... ring!!!”

Ze schrikt er van. Die bel zal ze wel hooren.

Dan kleedt ze zich uit. Ze trilt over haar heele lichaam. Het is ook zoo vreeselijk koud hier boven. Er staat een vliesje ijs op haar waterkan. Als ze heelemaal uitgekleeft is, hoort ze Bep roepen.

Vlug gaat ze de koude gang door. Even schatert Bep als ze Corrie binnen ziet komen, met een heele lange nachtjapon en een klein staartje op haar rug.

Corrie kijkt verlegen. Die nachtjapon is toch goed. Moeder zegt, dat ze er in groeien moet.

Bep ligt al in bed. „Laten we nog een beetje praten Corrie,” zegt ze.

Tusschen de beide meisjes heerscht een vertrouwelijke toon. Bep babbelt over de H.B.S., Corrie over haar kleine leventje thuis.

„O Corrie,” zegt Bep ineens, „ga nou maar gauw naar bed, je ziet blauw van de kou.”

Ja, nu voelt ze ook in eens de nijpende koude. Ze zegt goedennacht en kruipt vlug in bed.

O, wat is dat bed vreeselijk koud. Thuis hebben de zusjes het meestal al warm gemaakt, als ze komt. Eigenlijk ligt ze hier toch akelig alleen. Thuis moppert ze altijd, dat de zusjes zoo trappen en woelen. Nu lijkt het haar prettig toe. Moe suft ze in.

„Ring... ring!!!” kachel aanmaken, water voor Bep... „ring... ring!!!”

Met een ruk zit ze rechtop in bed. Duidelijk heeft ze de bel gehoord: „Ring... ring!!!”

Hè, gelukkig dat ze haar gehoord heeft. Vlug springt ze haar bed uit. Brrr!!! wat een kou. Dan kleedt ze zich aan, haalt netjes haar bed af en gaat naar beneden. Wat is het akelig donker en koud. Thuis is de keuken altijd al warm als ze opkomt en dan krijgt ze een lekker kopje thee... Ze gaat naar den kelder, maakt turf fijn. Schept kolen en gaat de kachel aanmaken. Dat treft nu fijn, de kachel is nog warm. Wat is dat? Zelfs nog aan. Ze laat het blik met turf uit 'r handen vallen. Ze voelt zich zoo vreemd, zoo moe...

Ineens staart Corrie naar de klok. Droomt ze nu? Ze bijt eens in haar vinger.

„Au!” roept ze. Nee, ze is wakker. Staat de klok stil? Neen, ze loopt. Ze holt naar de keuken; ook daar staat de klok op vijf minuten over twaalfen. Corrie valt op een stoel. Moet die akelige bel haar nu overal achtervolgen? Haar zelfs midden in den nacht op laten staan?

DE WAARDE VAN DEN MAN

Niet —
Hoe of hij stierf,
Maar —
Hoe leefde hij?
Niet —
Wat hij verwierf,
Maar —
Hoe streefde hij?
Zie hier de maten,
Waarmee men behoort
Te meten den man,
Hoe ook zijn geboort.

Niet —
Wat was zijn stand?
Maar —
Had hij een hart?
Niet —
Had hij veel geld?
Maar —
Was zwart hem zwart?
Was hij steeds bereid,
Door het leven te gaan,
Welddoend en drogend
Bij anderen een traan?

Niet —
Was hij geloovig?
Maar —
Deed hij daarnaar?
Niet —
Kon hij mooi praten?
Maar —
Was hij steeds waar?
't Zegt niets wat de krant
Van hem schreef na zijn dood.
Maar wel: was het aantal
Der treurenden groot.

A. T.

Nog hoort ze het: „Ring... ring!!!” Zeker gedroomd. Wat moet ze beginnen? Naar bed gaan? Opblijven? Dan denkt ze: twaalf... zeven! Zeven uur, haast zeven uur kan ze nog slapen...

Langzaam staat ze op, loopt naar boven, kleedt zich uit. O, wat is ze koud.

Weer valt ze neer, als ze ontdekt dat ze haar bed op moet maken. Zou ze nog naar bed gaan?

„Zeven uur nog slapen,” denkt ze; maakt dan haar bed op. Vlug kruipt ze erin. Ze trilt over haar heele lichaam. Dan komt de angst weer. Als ze de bel maar hoort. Ze is zoo moe.

„Ring, ring!!!” Kachel aanmaken, water opzetten voor Bep. Nee, thuis is ze dan toch liever. Ze is hier zoo akelig alleen.

„Ring... ring!!!”
„Hou toch op,” gilt ze.

Doodmoe valt ze tenslotte in een onrustigen slaap!
ANNIE HIENSCH.

Bij de tijdens het bezoek der Koningin aan de hoofdstad gehouden audiënties, hebben ook de dames-officiëren van de Burgerwacht haar opwachting gemaakt bij de Koningin. Op onze foto ziet men haar na de audiëntie het paleis verlatend. Van links naar rechts: zuster Westerhof, zuster Koppejan, zuster Vuijk, zuster Bethlehem en mevr. Meulman—van Welsen.

DE NIEUWE HOED.

„Je hoed is afschuwelijk,” zei Nelly.
„Wat zijn vrouwen toch veranderlijk,” klaagde ik. „Toen we pas verloofd waren, vóór den oorlog, vond je hem juist zoo mooi!”
„Het is een mormel,” zei Nelly. „Als je geen nieuwen hoed koopt, ga ik niet meer met je uit.”

En zoo kwam ik er toe, om naar een hoedenwinkel te gaan.

Toen ik de deur van den winkel opendeed, kwam er een deftig heer — een graaf denk ik — buigend naar me toe.

„Meneer wenscht?”

„Hebt u misschien hoeden,” vroeg ik.

Het was natuurlijk een dwaze vraag. Er stonden honderd en zeven hoeden in de étalage alleen. Ik had ze geteld.

De graaf glimlachte medelijdend en hij zei tegen den markies — ik ben zeker, dat het een markies was, — die naast hem stond:

„Laat die vent eens een heerenhoed zien. Hij heeft er zeker nog nooit een onder de oogen gehad.”

Om juist te zijn: hij zei dit alleen maar met z'n wenkbrauwen, niet in woorden.

De markies wenkte me mee naar een nog deftiger heerschappij.

„Ik heb een hoed nodig,” zei ik.

„Van een bepaald model,” vroeg hij.

„Wat 'n dwaze vraag.”

„'t Model van 'n hoed,” zei ik zwakjes.

„Maat,” vervolgde hij zijn verhoor.

„Maat? — O, zoo ongeveer de gewone maat. Ik denk hem niet grooter te nemen dan ik gewoon ben.”

„Zoudt u er een willen passen?”

Ik keek rond. Bergen van hoeden rondom, een oceaan van hoeden overal in de laagte. Hij pikte er een uit.

„Hoe vindt u deze?”

„Leelijk,” zei ik.

Hij kwam met een anderen aanzetten, die ik ook afwimpelde. Dit is mijn methode. Ik weiger altijd de eerste tien en neem dan den elfden. Hij deugt dan gewoonlijk wel niet, maar de methode maakt indruk.

„Ik zal dezen maar nemen,” zei ik, numero elf op m'n hoofd drukkend. Even keek ik toen in den spiegel. Rechts zag m'n profiel eruit als dat van 'n idioot, links als dat van 'n misdadiger.

Ik vroeg den prijs ervan en betaalde.

Toen nam hij m'n ouden hoed met een tang op, wikkelde hem in 'n papier en gooide hem me achterna op straat. Zóó leek 't me ten minste toe.

Hebt ge ooit met een nieuwen hoed op straat geloopt?

Slagersjongens gierden van pret, de menschen bleven staan om me na te kijken. Politieagenten, mannen die op karwei gingen, deftige heeren en dames van middelbaren leeftijd hadden de grootste moeite om hun lachen in te houden.

„Moet je die zien, met z'n nieuwen hoed,” riepen ze.

Ten minste, zóó leek het mij toe.

Ik kon het niet langer verdragen. Ik sloop een zijstraatje in, rukte den nieuwen hoed af en zette mijn dierbaren ouden dop weer op. De nieuwe gooide ik in de brievenbus.

Ik herademde. De zon scheen weer. Het leven was weer dragelijk geworden. — Maar nu was Nelly er nog! Zou zij m'n explicatie begrijpen? Waarschijnlijk niet. Hoe moest ik haar tevreden stellen?

Een vredesoffer dan maar. Ik liep weer de winkelstraat in. Naast mijn hoedenwinkel was een modezaak, waar ze dameshoeden verkochten.

„Geeft u me den duursten hoed dien u hebt,” zei ik tegen de verkoopster.

M'n vrees bleek ongegrond. Nelly vroeg heelemaal niet naar m'n nieuwen hoed. — Maar 'n half uur later hoorde ik haar toevallig aan de telefoon.

„Ja kindlief,” hoorde ik haar zeggen, „of 't gelukt is! Ik ken m'n man! Mijn hoedenwinkel is naast die van hem. — Nou hoor, je hoeft je man niet altijd om geld te vragen, als je wat van 'm gedaan wil hebben, d'r zijn allerlei maniertjes om er aan te komen!”
A. T.

DE IN-BEDRIJF-STELLING DER TELEFOON-CENTRALE IN DE WATERGRAAFSMEER

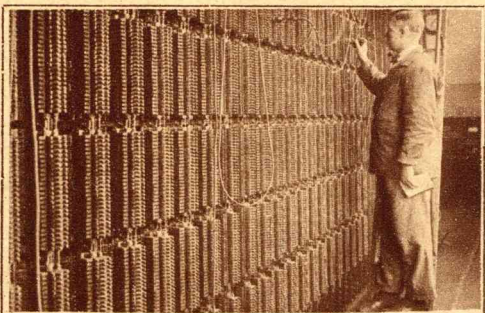
Op 26 Maart is de nieuwe telefooncentrale in de Watergraafsmeer volledig in bedrijf gesteld.

Het gebied omvat het Zuid-Oostelijk stads-gedeelte, ten Westen begrensd door den Amstel, ten Noorden door de Nieuwe Heeren-gracht, de Dijkgracht en de Entrepôt-haven. In dit gebied lagen 1846 aansluitingen van Zuid, 393 van Centrum en 794 van Noord; totaal 3033 telefoonnummers.

In de laatste drie jaar heeft de Gemeente-telefoon drie nieuwe telefooncentrales in bedrijf gesteld, n.l.:

No. 3 (Centrum)	8000 nummers	Nov. 1921;
No. 4 (Noord)	10000	Juni 1923;
No. 5 (Oost)	4000	Mrt. 1924.

De laatste omschakeling onderscheidde zich

Een hoekje van de schakelaar-zaal, waar de verbindingen automatisch tot stand komen.

en de bestaande centrales. Aangezien deze kabels voor het verkeer tusschen de centrales onderling dienen, moesten zij direct ter beschikking staan, zoodra de eerste omzetting van abonné's had plaats gevonden. Het is vooral deze complicatie, die een zeer zorgvuldige voorbereiding en goed doordachte organisatie van het werk vereischte.

De omschakeling, d.w.z. het overbrengen der aansluitingen, begon 1 Februari en was geëindigd 26 Maart. Hiervoor waren 76 verschillende manipulaties noodig, die, om het telefoonverkeer zoo min mogelijk te storen, bijna steeds 's nachts werden uitgevoerd. Telkens wanneer 's nachts een groep aansluitingen was overgezet, begon den volgenden morgen het onderzoek naar de werking der

4e. het doorsnijden en lasschen van de kabels ('s nachts);

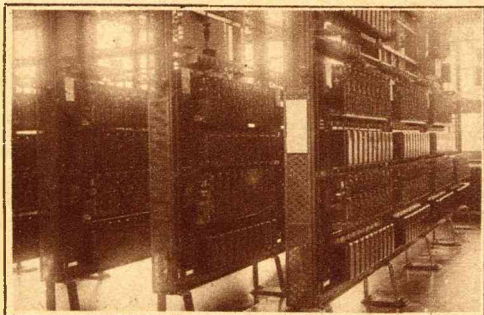
5e. het onderzoeken van alle overgenomen nummers, het opheffen van storingen en het geven van instructie;

6e. het wegnemen van de doorverbinding van de oude telefoonnummers met den kabel;

7e. het bekend stellen van de plaats gehad hebbende omzettingen aan alle dienstafdeelingen, speciaal Informatie, en aan de Rijks-telefoon.

8e. het zooveel mogelijk precies op tijd afstoppen van het multipelveld voor de interlocale verbindingen. Gebeurt dit te vroeg of te laat, dan kunnen interlocale aanvragen verdwalen.

Parallel hiermede moesten pl.m. 80 telefoon-

De hoofdverdeelers. Hier komen de kabels binnen het gebouw en worden zij gesplitst naar de verschillende nummers.

van de beide eerste, doordat hier niet alleen een nieuwe centrale, maar tevens een geheel nieuw net in bedrijf moest worden gesteld, terwijl tevens van het half-automatische op het vol-automatische systeem werd overgegaan.

De in-bedrijf-stelling van centrale No. 5 vereischte een langdurige en zorgvuldige voorbereiding. Reeds in Maart 1923 werd begonnen met het verbeteren en wijzigen van de aansluitingen. Alle toestellen moesten worden voorzien van de nummerschijf, de binnenleidingen bij de geabonneerden moesten worden herzien en voor het vol-automatische systeem geschikt gemaakt. Tegelijkertijd werden de bovengrondse aansluitingen zooveel mogelijk veranderd in ondergrondse, om daardoor de storingskans tot een minimum te beperken. Op de centrale No. 5 zijn thans nog slechts pl.m. 20 bovengrondse lijnen aangesloten, die om een of andere reden niet konden worden veranderd. Ten slotte moest het geheele kabelnet voor de overneming worden voorbereid. De toevoerkabels van de andere centrales moesten n.l. bij de overneming worden doorgesneden, terwijl de nieuwe toevoerkabels naar de centrale No. 5, daarvoor in de plaats aan de verdeelkabels naar de geabonneerden moesten worden gelascht.

Reeds in het eind van 1922 en in het begin van 1923 was daartoe het nieuwe hoofdkabelnet gelegd van Oost uit naar de punten, waar de overneming moest plaats hebben.

Teneinde zoo economisch mogelijk te werken, was besloten de vrijkomende hoofdkabels naar de andere centrales te gebruiken als verbindingkabels tusschen het nieuwe bureel No. 5

Het controleren door een van de beambten van de schakelaars.

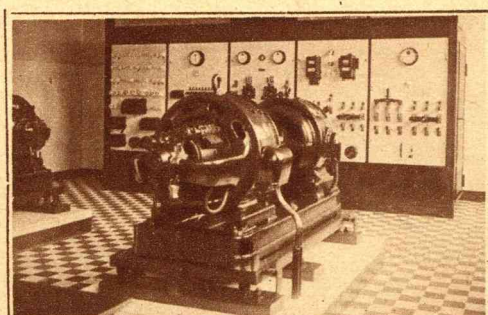
toestellen en zoo noodig het onderrichten van de geabonneerden in het gebruik van het nieuwe systeem. Voor elk van deze omzettingen moesten tal van werkzaamheden worden verricht, waaraan verschillende afdelingen van den Technischen en den Administratieven Dienst op het juiste oogenblik, soms tegelijk, soms in bepaalde volgorde en op het juiste moment, moesten deelnemen.

Zoo moesten voor elk der 76 omzettingen o.a. de volgende handelingen plaats hebben:

1e. Het vaststellen van de kabeladers, waarop de verschillende telefoonnummers moesten worden aangesloten en het maken van nummerlijsten van iedere groep;

2e. het verbinden op de centrale 5 van deze kabeladers met het nieuwe nummer;

3e. rondzending van circulaire's aan de betrokken geabonneerden;

Een kijkje in de machinekamer met het schakelbord op den achtergrond.

tafels en tableaux bij de geabonneerden met meer aansluitingen worden omgebouwd voor vol-automatisch verkeer en in dienst gesteld. De bediening van die tableaux moest worden geïnstrueerd.

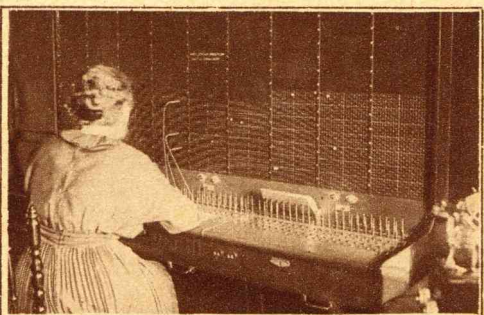
Teneinde deze geheele organisatie te kunnen overzien en de uitvoering te kunnen leiden, werd alles tevoren nauwkeurig bestudeerd en vastgelegd en ieder, die in het verband had mede te werken, ontving op het juiste tijdstip geschreven orders met de bijbehorende lijsten, waardoor de geheele omschakeling van een centraal punt uit geregeld kon worden.

Het geheele programma is zonder eenige wijziging of vertraging en vrijwel zonder fouten afgewerkt.

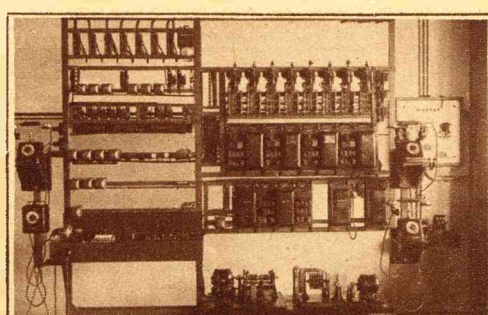
Het supplement met de dubbele telefoonnummers heeft het publiek over het algemeen in staat gesteld, de omgeschakelde nummers zonder veel moeite te bereiken, zoodat ook deze maatregel aan de gestelde verwachtingen heeft voldaan.

In het algemeen kan worden geconstateerd, dat de geheele inbedrijfstelling van de 5e telefooncentrale zonder noemenswaardige stoornis van het bedrijf heeft plaats gehad en dat de geabonneerden, die er niet rechtstreeks bij betrokken waren, er over het algemeen niets van hebben gemerkt.

Het vol-automatische systeem is thans bij pl.m. 7000 aansluitingen ingevoerd. De behandeling der toestellen levert in het algemeen geen bezwaren op. De Gemeentetelefoon stelt zich voor met de vol-automatisering van het net stelselmatig voort te gaan, in de eerste plaats in het gebied der centrale Zuid.

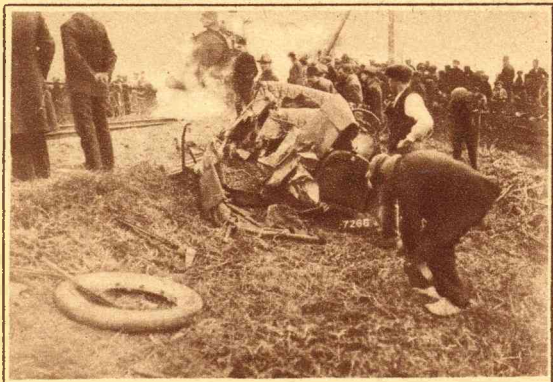

Een der 2 aanwezige dames beambten die voor de interlocale verbindingen zorgen. Er zijn niet meer dan 2 dames in deze centrale.

Een miniatuur-centrale. Een model van een volledige centrale.

STADSNIEUWS

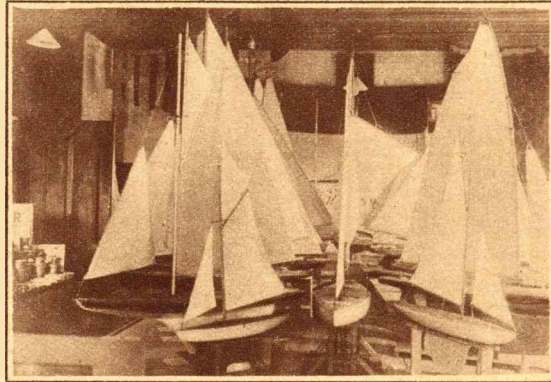
Wat er overbleef van de auto, bij den onbewaakten overweg door den trein uit Amstelveen gegrepen.

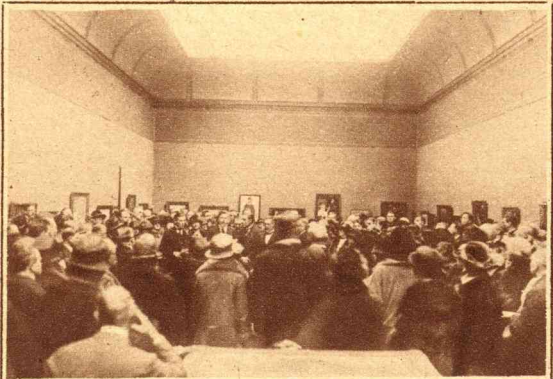
Notaris Hendrik Wertheim die 17 April zijn 25-jarig jubileum als notaris herdenkt.

G. J. Springorum, die zijn 60-jarige werkzaamheid bij de firma Van Zuylekom Levert en Co. herdacht.

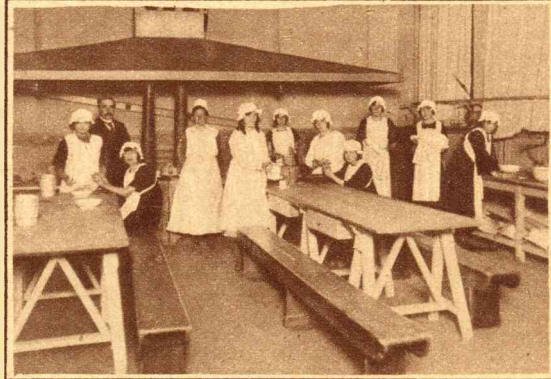
Een kijkje in de tentoonstelling voor watersport, die te Koog aan de Zaan is gehouden.

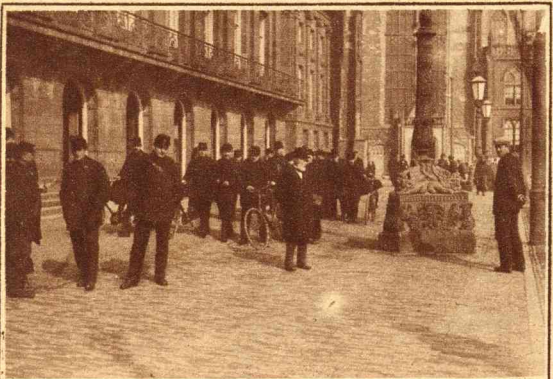
De opening der 33ste jaar-tentoonstelling van St. Lucas, door den voorzitter, E. R. D. Schaap.

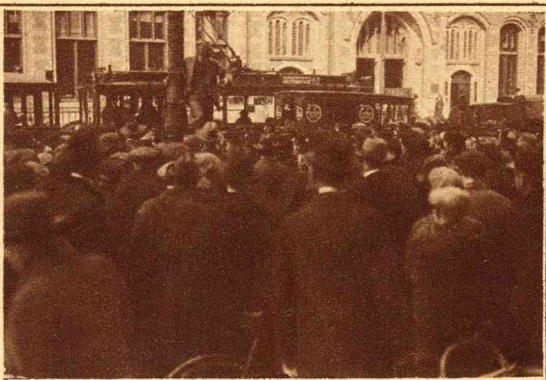
Van den jaarlijkschen wedstrijd der Ned. Banketbakkersbedienden. De 1e en de 2e prijs voor suikertrekken, resp. door A. J. M. Zeegers en M. v. d. Sanden behaald.

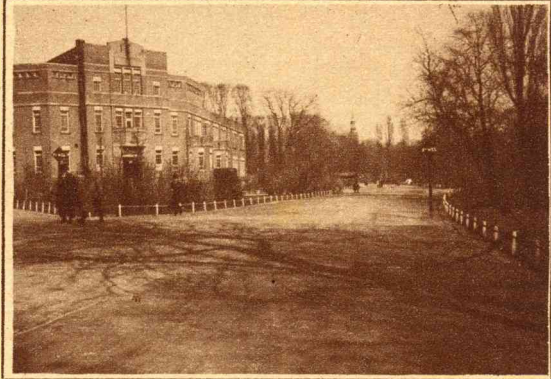
Een foto van de Huishoudschool in de Ravenstraat, ter gelegenheid van het einde van driejarigen cursus.

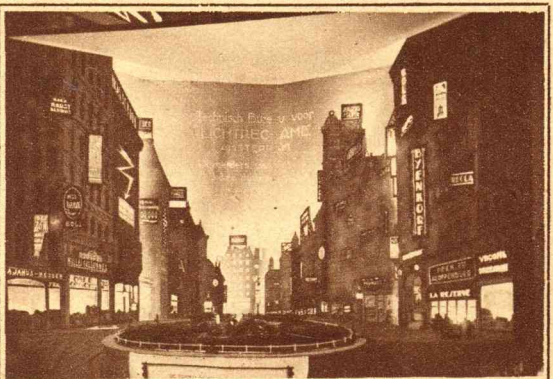
Demonstratie van brievenbestellers rondom het Paleis ten bate van afschaffing van den drie-bestellingendienst.

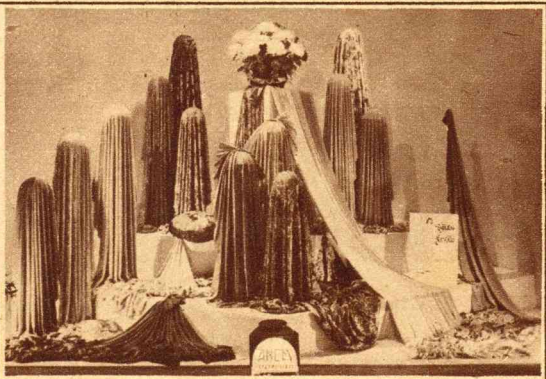
De bestellers hooren van Wirada (in de lantaarnpaal) den uitslag van het onderhoud met den directeur.

Kijkje op den nieuwen rijweg naar het Parkherstellingsoord in het Oosterpark.

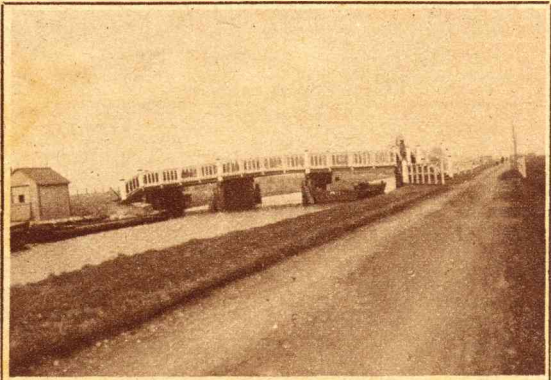
In aansluiting aan de foto van de opening der „Recla" op blz. 35 hier nog een drietal kiekjes dezer tentoonstelling. Links: De inzending der Gem. Electriciteitswerken, die in samenwerking met verschillende firma's een overzicht geeft van de lichtreclame; midden: Een etalage, die door speciale elektrische projectie-lampen voortdurend automatisch door een andere kleur licht beschenen wordt; rechts: Een der mooiste stands. De Philips-etelage met draaibare vitrines.

Een verhuizing uit een op invallen staand, reeds danig gestut perceel op de Lindengracht, die groote belangstelling trok.

Het nieuwe pontje in den Noorderringdijk, waardoor een kortere verbinding is verkregen tusschen Watergraafsmeer en de Indische Buurt.

Iets verderop is over de Noorderringvaart een nieuwe brug gelegd, die toegang zal geven tot het nieuwe Blauw-Wit-terrein.

REGISSEUR

DOOR JOH. v. D. HOEK

Tommy noemde iedereen hem, ofschoon niemand kon zeggen, waaraan hij dien naam had verdiend. Hij heette in werkelijkheid Jan van Belderen, was een flinke, „knappe” jongen van negentien jaar en... celibatair! Natuurlijk! Welke jongen is op dien leeftijd nu niet celibatair? Maar zooals velen, om niet te zeggen de meesten, wel huwelijks- doch geen vrouwenhaters zijn, zoo was ook Tommy bekend als een vroolijke kerel, die met alle meisjes in den omtrek, en ook nog met verscheidene daarbuiten op een zeer vriendschappelijke voet stond.

Het meisje is toch maar het up-to-date, het zonnetje in het dorre mannenbestaan, vond hij. Maar het huwelijk!... Dat was het eenige, werkelijke gevaar, dat overal dreigde en waarvoor een man nooit genoeg op zijn hoede kon zijn. Een huwelijk, dat was compleet de grootste désillusie van een mannenleven. Zie maar eens om je heen. Daar had je bijvoorbeeld zijn eigen ouders. Zeker, ze konden goed met elkaar overweg en hadden een gelukkig leven; zou-ie allemaal niks van zeggen. Maar het was toch lang niet dat, zie je; dat, wat je verwacht en eigenlijk reeds als werkelijkheid ziet, voor je trouwt. En dat allemaal door de liefde! Goed beschouwd, kan je als man daar toch niet voorzichtig genoeg mee wezen. Want eenmaal verliefd, — dat had hij allang begrepen — was je reddeloos verloren; d.w.z. was een huwelijk niet langer te weerhouden.

Tommy had dan ook een afschuw van „stelletjes.” Vooral als ze zoo door en door stapel waren. Je werd er bepaald onpasselijk van, als je zoo'n „flauw span” bezig zag. Maar de medaille had ook een keerzijde. Dat moest hij ondanks alles toegeven. Want jongen, zoo'n meisje dat heelemaal dol is en uitsluitend op jou, dat eerst voorzichtig informeert, of ze wel je „eerste liefde” is en dan oplepelt wat ze je allemaal uit pure liefde zou vergeven hebben, zie je, dat was toch heelemaal niets vreeslijks en... toch ook wel lolli. Ja, alles was niet even afschuwelijk! Kon je net denken... Maar dan moest het ook speciaal je zelven betreffen.

Zoo nu en dan dacht Van Belderen wel eens na en hij had honderden filozofietjes, die elk op zich klopten als syllogismen: filozofietjes, die nu eens ernstig, dan weer bepaald dol, en soms ook stoisch wreed voor hem zelven waren, maar toch altijd nog een achterdeurtje vrijlieten om hem ingeval hij eens tegen zijn „principepen” zondigde, in staat te stellen, zich tegenover zich zelven te kunnen verantwoorden.

En er zijn vele „Tommy's!”

Jan van Belderen trok aan de bel van de huishoudschool en nam zijn hoed af voor het meisje dat opendeed.

„Gut, wat ben jij galant!”

„O... Ben jij het maar?”

Tommy sprak altijd openhartig en voor de

vuist weg, en een flinke kwinkslag tusschen zijn gesprekken door had al dikwijls tengevolge gehad, dat een meisje hem haar rug toedraaide en beleedigd heenging.

„Zeg Tilly,” ging hij weer voort, „ik heb gisteravond een brief ontvangen en...”

„Dat weet ik. Ge wordt uitgenoodigd hier te komen door de tooneelclub: Kunst zij ons doel; en wat dien brief betreft, dien heb ik zelf geschreven. Ik ben de secretaresse!”

„Zoo! Nu ik heb gisteravond juist dat hane-pooterige schrift, waarmede hij was bekrabbelde, naar het weerlicht gewenscht. Nu echter belooft ik je stellig dien brief te zullen bewaren.”

„Of je nooit binnenkomt?”

„O, wat dat betreft, ik ben er al. Maar wat moet er eigenlijk gebeuren?”

„Weet ik niets van. Ik heb geschreven in opdracht van de directie. Maar ik heb een gesprek afgeluisterd en...”

„Vertel maar op!”

„Je weet natuurlijk niets van mij...”

Een oogenblik stonden de meisjes hem in hare overbluffing stilzwijgend te beschouwen. Maar dan barstte er eensklaps een geproest los en ontardde weldra in een lachgedaver.

Op dit oogenblik trad de directrice binnen. Verwonderd zag ze eerst naar den „regisseur” en dan naar de „sujetten,” die wel stil waren nu, maar toch met de grootste moeite en dan nog met behulp van zakdoeken en andere mondstoppende voorwerpen.

Mevrouw van Bruggen vertelde in korte woorden het doel, waarmee men hem had laten komen en stelde hem achtereenvolgens de meisjes voor met opgave van de rol, die ze vervulden in het te spelen drama „De schipbreuk op het vlotje.” Ze vertelde van de goede hoedanigheden der club en van den ijver, die veel hoop gaf voor de toekomst en sprak het vertrouwen uit, dat hij en de meisjes, vriendschappelijk, „Kunst zij ons doel” tot hoogen bloei zouden brengen.

Tommy nam gretig aan.

De directrice lachte fijntjes en vertelde dan, dat de dames niet altijd even kalm waren, maar dat hij daarvan geen last zou hebben, daar zij persoonlijk altijd aanwezig zou zijn om de orde te handhaven.

Tommy beet zich op de lippen. Dat was toch nergens voor noodig, meende hij.

Doch hij had het nu eenmaal aangenomen en het kwam er maar op aan om door den zuren appel heen te bijten. Er werd hem een boekje in de handen gedruwd en de repetitie begon.

Toen van Belderen dien avond naar huis ging, kwam hij op een

idee. Dikwijls, wanneer hij verschillende tijdschriften las, was hij op het denkbeeld gekomen, dat ook hij voor de pen was geboren, dat hij een letterkundig genie was en tot berstens toe zwellende proza-aderen in zich voerde.

En nu had dat regisseurs-baantje hem een onderwerp gegeven. Nog dienzelfden avond schreef hij den titel met de achtervoeging „dringend” in zijn notitieboekje en drie dagen later was hij met „Achter de coulissen” gereed. Hij vertelde erin, hoe een jongeman, evenals hij zelf, werd verbonden aan een dames-tooneelclub en in deze functie een bijzondere voorliefde vertoonde voor „de hoofdrol,” vande-planken-af, Betty van Berckhoven geheeten. Hij speelde haar elke scène driemaal voor, repeteerde nog eenige malen samen bij haar aan huis en scheen er een ernstige studie van gemaakt te hebben of zij haar handjes eenige centimeters hooger of lager moest houden, want aanhoudend was hij erbij om den stand ervan te veranderen. De avond van de opvoering kwam. Alles liep schitterend van stapel en de ontkenning naderde reeds. Het meisje, dat haar ouders had verlaten en in de wereld, vrij van de banden van een ouderhuis, tot betere inzichten was gekomen, Betty van Berckhoven, stond in de deuropening en vroeg om vergeving, welke de moeder, in een oogenblik van verharding, weigerde. Ze moest nu

Een der weinige beroepen die te Amsterdam nog op de openbare straat worden uitgeoefend. De masten-maker op de Prins Hendrikkade, die daar al bijna vierendertig jaar achtereen zijn ambacht op den publieken weg uitoefent.

„Natuurlijk niet! Ik luister!”

„Nu dan, we hebben al zoolang gesukkeld met een regisseur, dat wij, nu er geen vrouwelijke te vinden is, een mannelijken zullen nemen. En dat ben jij!”

„Als ik het goed vind!”

„Nee maar... je zult het niet aannemen, zeg! Toe nou... Cor van Druten is lid en Bep Andersma en Cato van Berghe en...”

„Hou maar op! Ik neem het aan!”

„En je weet nog niet?”

„Warempel, goed dat je het mij helpt othouden!”

„Zal ik je maar naar de zaal brengen?”

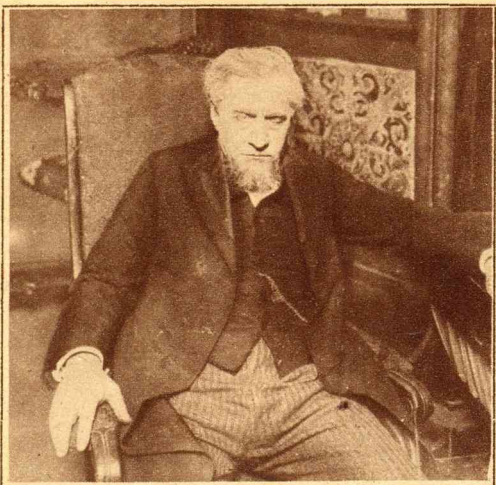
„Ja, dat is goed... Maar zeg eens: met het honorarium, hoe is het daarmee gesteld?”

„Als je je lachen wilt houden, moet je het goed doen! — Je krijgt heelemaal niets! Alleen bij elke opvoering een kleine verrassing!”

Ze waren bij de deur, die toegang verleende tot de zaal, waar „Kunst zij ons doel” repeteerde. Tilly liep heen om de directrice te roepen en Tommy ging alleen binnen.

De „sujetten” waren in de zaal verspreid en onder een luid gegichel speelde „de hoofdrol” de dramatische ontkenning.

„Goeden avond, dames,” zei Jan van Belderen luid. „Mag ik mij even voorstellen? Ik zelf. Regisseur zonder honorarium en met bij elke uitvoering een cadeautje.”

Louis de Vries als Pancras Duif in *Schakels*, welk stuk Dinsdag j.l. in den Hollandschen Schouwburg zijn 300ste opvoering beleefde.

wankelen en vallen, en daarna binhengebracht worden, waar de verzoening spoedig zou plaats hebben.

„Wankelen,” fluisterde de regisseur.

Betty van Berckhoven wankelde achter de coulissen, doch struikelde daarbij over een deurdrempel en... zou werkelijk gevallen zijn, zoo de armen van den regisseur haar niet te hulp waren gesneld.

Een week later waren ze verloofd!

Tommy vond het, al zei hij het zelf, een meesterwerkje, en het feit, dat de eerste de beste redacteur, wien hij het opzond, er anders over scheen te denken en het hem terugzond, was zelfs niet in staat hem den moed te ontnemen.

„Achter de Coulissen, door Jan van Belderen” verscheen nu op het bureau van een redacteur, die ver weg woonde, want na rijp beraad zag Tommy zijn geestesproduct toch niet gaarne opgenomen in een blad, dat in zijn woonplaats veel lezers had.

Het werd geplaatst en Tommy begon zich te voelen... Nu men zijn stuk zou lezen en er op de programma's zijn naam als regisseur zou prijken, was er geen twijfel meer mogelijk, of hij werd beroemd!

Dien avond was er generale repetitie op het tooneel, dat voor de uitvoering gebruikt zou worden en de regisseur, die op een der eerste rijen stoelen in de zaal zat, schreeuwde zijn aanmerkingen door een luidspreker naar de leden van „Kunst zij ons doel.”

Een der scènes was geëindigd en verscheidene personen moesten tegelijk het tooneel opstuiven.

De spreekster eindigde midden in den zin en wachtte af, doch er verscheen niemand om haar, zooals het in den tekst was aangegeven, te onderbreken.

De regisseur riep eenige malen tevergeefs om zijn sujetten, klom dan via een stoel en het souffleurshokje op het tooneel en verdween achter de coulissen. Niemand! Hij liep heel het tooneel rond zonder iemand te vinden. Stemmen troffen zijn oor! Die kwamen uit een kleedkamer, waar het licht brandde en de deur openstond. Hij hoorde de stem van Tilly, die iets voorlas. Hij kwam nog wat naderbij en hoorde nu eensklaps, dat het zijn meesterwerk was, „Achter de Coulissen,” dat zich in de algemeene aandacht mocht verheugen. De voorlezing liep reeds ten einde en Tommy wachtte dus geduldig af, wat de onverdachte kritiek zou zeggen.

„Nu hoe vinden jullie het,” vroeg Tilly, na haar lezing.

„Prachtig,” zei er een en de anderen beaamden dit.

„Hadt je niet van hem verwacht, hé,” dweept Tilly.

„Och, dat weet ik nog zoo net niet,” was het bescheid van Bep Andersma. „Hij is wat je noemt „bij!” We hebben een reuze-regisseur aan hem!”

„Ja, dat moet gezegd worden,” viel Cato van Berghe bij. „We hebben een reuze-regisseur aan hem. En het is een lollige knul ook.”

„Nou!” Nu was het Cor van Druten, die de lofbazuin deed schallen. „Hoe vonden jullie 'm de vorige week met z'n...” Volgden weer eenige vroolijke kwinkslagen van „het regis-

seurtje”, zooals hij nu onder zijn vrienden bekend was.

Tommy meende nu genoeg te weten en wilde de dames eraan herinneren, dat het generale repetitie was, toen een geheimzinnigheid van Cato van Berghe hem daarvan weerhield.

„Weet je wat ik geloof?... ”

„Nou?”

„Dat we hier ook spoedig een Betty van Berckhoven zullen hebben!”

Den regisseur steeg het bloed naar de wangen en hij vreesde, dat zijn hoofd zou bersten. In de kleedkamer was het een oogenblik stil.

„Gut kind, hoe kom je aan dien onzin,” vroeg Tilly.

„Dat weet ik niet precies. Alleen maar zoo'n idee, zie je.... Ik.... hi.... ih.... ”

GENIUS

GARANDEERT AL HARE AFLEVERINGEN.

DE BEKENDSTE OPTICIEN TE AMSTERDAM

AMSTEL210

(Naast het Postkantoor)

Extra Aanbiedingen:

Goud-doublé So-Easy met Veraxglazen	3.50
„ „ m. ronde gebogen Veraxglazen	5.—
„ „ Glasbril met ronde Veraxglazen	6.—
„ „ m. ronde gebogen Veraxglazen	7.—

Alles 1ste kwaliteit monturen, compleet met klap-étuis.

Cato gichelde luid.

„Moet ik daar soms uit opmaken, dat je mij bedoelt,” snibbigde Tilly nu.

Geen antwoord.

„Dan verzoek ik je in het vervolg je praatjes voor je te houden,” ging Tilly voort.

„Je neemt het nogal voor hem op,” spotte er een.

Waar een kerk al niet goed voor is. De Ned. Herv. Kerk te Bussum, die door een nieuwe is vervangen en tot Markthal werd ingericht.

„Dat is-ie waard! Het lijkt warempel wel, dat hij meisjes achterna loopt en het ze lastig maakt!”

„Maak je maar niet kwaad hoor,” plaagde Cor van Druten. „Je zult een besten jongen aan hem hebben!”

Een luid gelach ging op.

„Ik geloof, dat jullie allemaal gek op hem bent,” riep Tilly driftig. „In dat geval is het niets dan een beetje kiffen.”

In Tommy ontwaakte weer de regisseur. Hij mocht niet toestaan, dat er wanverhoudingen zouden ontstaan en hij ging dus naar

Emser-Water

met warme melk, het van ouds bekende beste middel tegen hoest en verkoudheid.

het tooneel en riep vandaar luid om de dames, daar hij geen enkele verdenking op zich wilde laten rusten, dat hij iets van het gesprek had opgevangen.

Het spel werd voortgezet en alles liep vlot van stapel. Niets herinnerde meer aan het intermezzo totdat het einde kwam. Tommy stond bij de garde-robe en hoorde duidelijk de stem van Cor van Druten:

„Betty van Berckhoven, er staat iemand gereed met je mantel!”

Een minuut later verscheen Tilly.

Tommy was dien avond in een buitengewone stemming. Tilly had zich op de aantijgingen niet verdedigd, doch hem in bescherming genomen!....

Veertien dagen later was er bestuursvergadering, waar ook de regisseur bij tegenwoordig was.

De secretaresse was verhinderd!

Mevrouw van Bruggen hield een kleine openingsrede en huldigde den regisseur over het welslagen van de opvoering. Er was schitterend gespeeld en om haar woorden kracht bij te zetten, las zij een verslag voor, dat het plaatselijk blad over de uitvoering had gegeven. Na een hartelijk woord van dank werd overgegaan tot de agenda.

Deze was spoedig afgehandeld en de rondvraag begon.

Tommy was de laatste, die zijn woord zou laten hooren en stond op. Hij deed uiterst zenuwachtig. Met hakkende woorden dankte hij de voorzitter voor haar waardeerende woorden en weerde, volgens gebruik, de hem toegezwaaide lof af. Hij zei dit maar, omdat hij er na de rede niet aan gedacht had en ging dan over tot hetgeen, waarvoor hij eigenlijk was opgestaan. Door het prettig samenwerken was het hem een aangename taak om voor

„Kunst zij ons doel” te werken en het was dan ook met tegenzin, dat hij besloot tot hetgeen hij nu ging zeggen. Door een avondschoon was hij reeds twee avonden in de week kwijt en nu hij ook nog verloofd was, kon hij heelemaal geen tijd meer verliezen. Ook de secretaresse vroeg ontslag van haar waardigheid en had hem een machtigingsbriefje meegegeven.

Verder kon hij niet en ging zitten.

„Dus u en Tilly zijt verloofden,” verwonderde zich mevrouw van Bruggen.

Plotseling had Tommy zijn kalmte terug.

„Ja mevrouw,” zei hij. „En ik vergat u nog te zeggen, dat ik met een uwer leden meer dan tevreden ben!”

„Wat bedoelt u?”

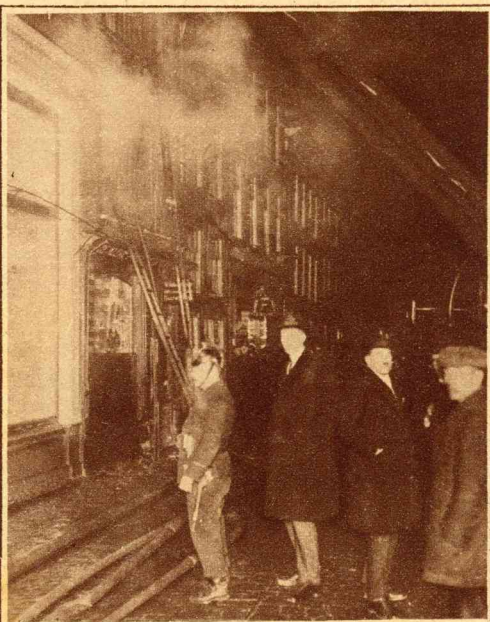
„Ja, ziet u.... ”

En toen speelde zijn loslippigheid Tommy parten.

Hij had aanstonds spijt, dat hij het gezegd had, maar het was eruit.

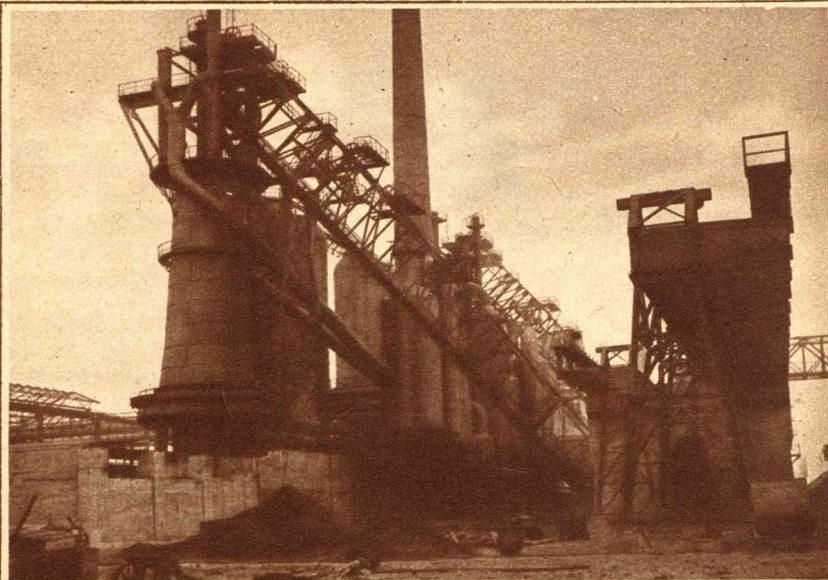
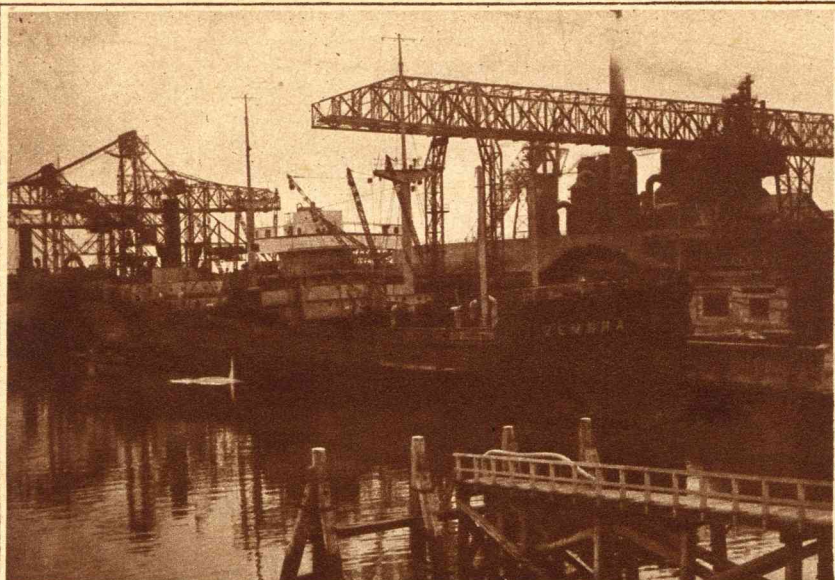
„Ja, ziet u; het cadeautje hoef ik nu niet te hebben.... !”

Tommy kreeg het toch. Een week later ontving hij een klein boekje, getiteld: „De Wellevendheid!”

Een kiekje van den fellen brand in de Goudsbloemdwarsstraat, die het aangetaste perceel geheel in de asch legde. Alleen de muren bleven staan.

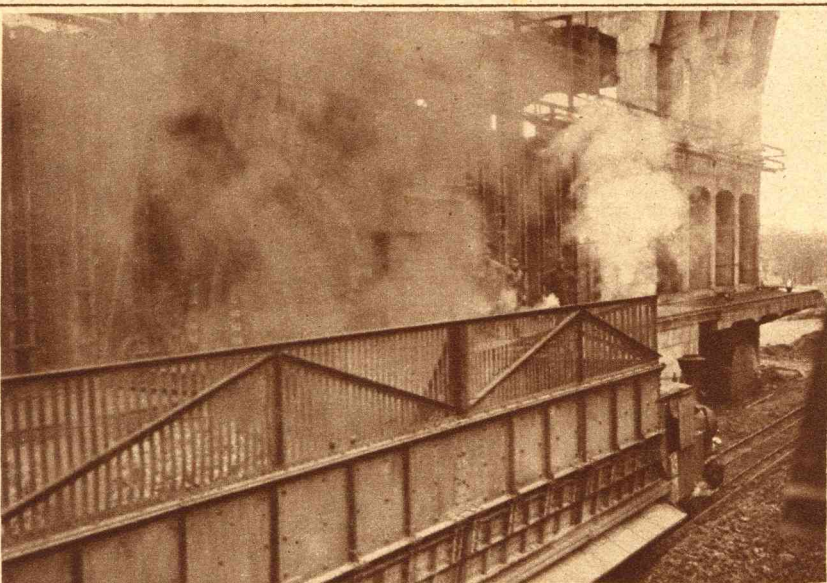
HET HOOGOVENBEDRIJF TE VELSEN

Het hoogovenbedrijf is nu sedert eenigen tijd in werking en hoewel nog niet arbeidend met volle capaciteit, is toch reeds het afzetgebied zeer belangrijk; zelfs zijn reeds orders uit Amerika ontvangen. Wij hebben er deze week enkele foto's gemaakt, die wij op deze bladzijde reproduceeren. Hierboven, links: De kranen, waarmee de in de eigen haven aangevoerde ertsen worden gelost. Op den achtergrond de hoogovens, die men op de foto daarnaast afzonderlijk ziet afgebeeld.

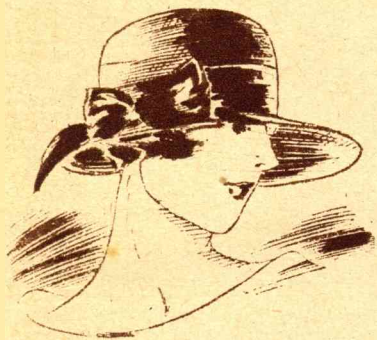

Een foto van het reusachtige hoogoven-terrein, die een goed denkbeeld geeft van de uitgestrektheid en den geweldigen omvang van het bedrijf.

Links: De cokes-ovens, een lange rij van 30 „kamers”, die elk 10 ton kunnen bevatten. Het verbrandingproces der kolen duurt 20 à 24 uur, waarna de cokes kunnen worden uitgelaten. Rechts: Het openen van den oven, waaruit als een gloeiende straal het vloeibare gietijzer door een in den grond gegraven geul naar de gietvormen loopt, om daar, na afkoeling, als z.g. „gietelingen” (blokken gietijzer) uit te komen en naar de breekmachine vervoerd te worden.

DE VROUW EN HAAR RIJK

HOEDENPRAATJE

Sedert de mode niet alleen „gelanceerd”, maar ook in alle bladen beschreven wordt, is er een soort dichterlijk taaltje ontstaan, dat er behagen in schept, allerlei mode-uitdrukkingen te idealiseeren. Vandaar dat men tegenwoordig niet meer spreekt van „voorjaarshoeden”, maar dat men ze vergelijkenderwijze als „lenteboden” aanduidt.

En inderdaad, ze hebben dit met de eerste lenteboden gemeen die eerst-verschijnende voorjaarshoedjes, dat ze, nieuw en frisch als ze zijn, aan verjonging en opfleuring doen denken, telkenmale dat ze, nog bij winter en ontijd, in de étalages der groote mode-magazijnen te pronk worden gezet.

Ze waren er ook ditmaal vroeg bij, deze lenteboden uit het rijk der mode.

Allereerst in satijn, en wel in zwarte kleur. Dit met de heimelijke beïnvloeding, eens wat variatie te brengen in de wintersche kleedij en ter stijlvolle vervanging van een gefaneerden winterhoed te dienen.

Die bedoeling moge nog zoo goed zijn, ze streeft voor scherpe waarneemsters, allicht haar doel voorbij.

Want, hoe snoezig ze ook staan bij het élégante, frische voorjaarspak, die aardige satijnen dopjes met hunne garneeringen van goud- en zilverdraad, van smal fantasielintje en ijl gevederte, bij de logge zwaarte van winterjas of bontmantel passen ze wel allerminst.

De eerste voorjaarshoedjes getuigden van twee tegenovergestelde richtingen.

De ééne strooming wees op grooten eenvoud, de andere op uiterste verfijning en luxe.

Natuurlijk is het eenvoudige altijd in de meerderheid, want in dezen tijd van inkrimping en bezuiniging is daaraan voorzeker de meeste behoefte. Maar onder het eenvoudige schuilt meestal het ware! Dit zou, terwijl het seizoen al voortgang maakte, dan ook gaandeweg blijken.

Typeerende voor dit seizoen is nog altijd het hoedje in klokvorm. Van glanzend zwart satijn, van glimmend stroolaize, van rips- en moirélint gemaakt, is het er in rijken overvloed. Meestal is de garneering hoogst simpel, daar de hoedenvormpjes op zichzelf reeds zoo keurig van bewerking en af-

werking zijn, dat ze maar weinig versiering meer van noode hebben.

Alle hoedjes, klokhoedjes, zoowel als randloze tulbandvormen, zuidwestertjes met dubbele, doorgestikte randjes, boléro- en marquishoedjes, ze hebben dit met elkaar gemeen, dat hun bol uit 4—8 tot 10 parten bestaat, welke op keurige wijze aan elkaar gezet of afgebiesd zijn.

Zulk eene afgebiesde partenbol is op zichzelf al een aardige versiering, voor een overigens doodeenvoudig hoedje.

En waar nu die parten soms zeer kunstig van ragtjine lintjes in elkaar gevlochten worden, waar zij soms uit glanzend lint, met den vleug tegen elkaar ingezet, bestaan, waar zij menigmaal in kringloop geplaatst, als de banen van een reflector om elkaar heen kronkelen, is het toch geen wonder, dat de hoedjes verder met een speldje, met een lintstrikje, met een rozet of een kwast als enkele garneering kunnen volstaan. Doch elke garneering, hoe nietig ook, heeft wederom een bijzonderheidje, waardoor ze zich van het vroeger geziene als typisch nieuw onderscheidt!

De nieuwe speldjes b.v. hebben den vorm van langwerpige hangertjes met losse geleidingen aangenomen, zoodat ze bij elke beweging in trilling en in slingering geraten.

Het zijn metalen voorwerpjes, dicht met imitatie-juweeltjes of gekleurde steentjes bezet, die door hunne schittering en flikkering of door hun vroolijk kleurenspeel een alleraardigst effect maken.

Lintstrikjes worden liefst aan den top van een bol geplaatst, doch als ze den omvang eener „strik” erlangen, moeten ze als sierlijke uitsteeksels van den rand afhangen en bijna het rechteroor be-roeren.

Kwasten bestaan dikwijls uit twee kleuren, bijaldien ze een hoedje hebben te versieren, welks bol uit tweekleurige parten bestaat. Ze maken eene slingerende beweging aan den rand van een coquet opgeslagen of nonchalant neergeklept hoedje.

Dit is het voornaamste dat ik u van de zeer eenvoudige, maar o zoo aardige voorjaarshoedjes te vertellen heb.

Moet ik ook het gekleedere en meer bewerkelijke genre de revue laten pas-

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA" (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

seeren, dan kan ik zeggen dat ook deze den partenbol geadopteerd hebben. Ze onderscheiden zich verder door bijzonder mooie stoffen, de fijnste stroolaizes, de rijkste gewerkte stoffen, handgeborduurde zijden en soepele, plooibare stroobandjes.

De garnering bestaat uit bloemen van genuanceerd lintje in contrasteerende kleuren en deze hoedengarnering is zoo vast en dicht tegen den hoed aangedrukt, dat ze er een onverbrekkelijk geheel mede schijnt te vormen.

Bij de nieuwstuitgekomen modelletjes zijn die bloemen zelfs langs alie middenbanen der bolparten, met zijde dik-opgebordurd, waardoor zulk een hoedje er als in paden verdeeld en met bloemen bezaaid uitziet.

Ook worden de bloemdessins veelvuldig uitgeknipt uit bloemrijke stoffen en dan met steekjesranden zwaar opgelegd of met schabloneachtig vervloeiende contouren tegengezet.

Licht als veertjes zijn de luxueuse voorjaarschoedjes. Zij hebben luchtige, wuivende versieringen van pluimend struis of donzige aigrettes, handenvol met aigrettes, versieringen van gebogen croches ter ééne en ter andere zijde van den rand. Kostelijke bandeaux van aigrettes en wazigen sprietentooi verluchtigen ook de partenbollen der zwoele tulband en toquevormen.

Grillige arabesken en handbordursels overspannen heel een hoed, of enkel een rand of een bol. En, in mélangestoffen met enkel een touffe van paradijsveeren, wederom de grootste durf en rijkdom voor den verfijnden hoed!

Dan zijn er nog damassés en brocaten, met louter sprankeling van goud en zilver, waarvan de hoofddeksels der weelde-behoefigen dezer aarde vervaardigd zijn.

Doch zooals wij reeds zagen, ook in de eenvoudigste soorten overtreft de mode zichzelf en het zal dan ook slechts een gering kunstje zijn, om uit den grooten voorraad van fleurige „lenteboden" voor elk wat wils op te diepen. Modekleuren voor het voorjaar zijn: zwart, amandelgroen en tabak, bruinblond, marineblauw, vlamrood, morderé en citroen.

DIVERSEN.

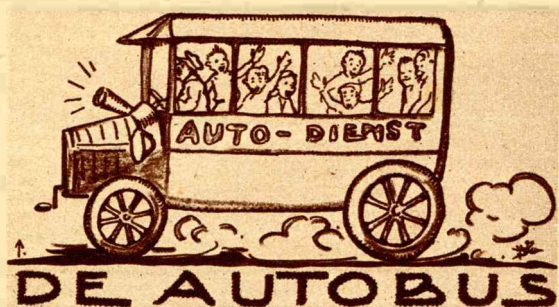
Een zekere briefafsluiting is die met eiwit, dat zelfs waterdamp niet vermag op te lossen.

Het piepen van deuren kan men gemakkelijk doen ophouden, als men de piepende deelen met de punt van een potlood wrijft of ze met petroleum besmeert.

ONS KINDERHOEKJE

DE OPLOSSING

van onzen laatsten rebus was: Rome ligt op zeven bergen.

door JOH. v. d. HOEK.

De veete tusschen de jongens van het internaat en die van het dorp, was al zoo oud, dat niemand zich precies meer kon voorstellen, hoe ze was ontstaan.

Maar dat ze bestond, dat wisten allen en de bewijzen hoopten zich schrikbarend op.

Jaren geleden moest er een wedstrijd hebben plaats gehad tusschen de dorpsjeugd en het internaat. Het college was toen uitgedaagd

geweest en had gewonnen. Wanneer dit was gebeurd en waarin die wedstrijd had bestaan, kon niemand zeggen, en zelfs was men het er niet algemeen over eens, dat hieruit de veete was ontstaan.

Als het internaat op wandeling was, werd steeds een groote voorzichtigheid in acht genomen, daar de leeraren heelemaal niet waren gesteld op een mogelijk samentreffen der beide partijen. Afzonderen van kleine partijen werd zooveel mogelijk voorkomen, en wanneer het spel dit noodzakelijk maakte, zorgde men steeds voor niet al te zwakke troepjes, en werd den jongeren een grootere en sterkere aanvoerder toegewezen.

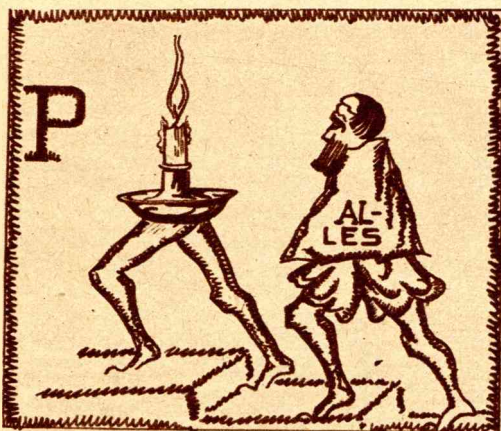
Het was Donderdagmiddag en dus wandeling. Het gekozen spel was: Indiaantje!

Men verdeelde de jongens in drie stammen Roodhuiden, een te overvallen karavaan, en een troepje woudloopers. Daar deze groep de kleinste was, slechts acht personen, koos men hier de beste krachten voor.

De wapenen bestonden in stokjes van gelijk formaat. Degene, wien men zijn stok ontnam, was ontwapend en werd als gevangene beschouwd. Het verlossen bestond in het losmaken der handboeien en het wegvoeren uit het vijandelijk kamp.

De woudloopers zonderden zich af. Ze stonden onder het bevel van Max Kramer, een jon-

REBUS.

gen uit de hoogste klas, een allemansvriend en een onverbeterlijke grappenmaker.

Achtereenvolgens werden de drie Indianenkampen verkend, waarna men zich begon bezig te houden met de route, welke de karavaan zou nemen.

Tien minuten later lagen de woudloopers in een kreupelboschje, waar de karavaan, zonder hen op te merken, voorbij trok.

Een der jongens ging voorzichtig overeind, om de karavaan verder te bespieden, toen een doordringend: Psaw achter hem zijn aandacht trok.

Hij wilde zich nog terugtrekken, doch het was reeds te laat. De Indianen hadden een verbond gesloten met de karavaan, en het groepje woudloopers was weldra ingesloten door een zeventigtal tierende jongens.

Aan ontkomen viel niet te denken, en daar heel de groep gevangen zou worden en dus geen kans meer op redding zou hebben, vroeg de aanvoerder om een onderhandeling.

Men kwam overeen, dat de woudloopers vrij konden aftrekken met achterlating van één gevangene. Het lot wees een der jongens aan, en karavaan en Indianen vertrokken met den gevangene in hun midden.

Max Kramer, die zich nu Old Shatterhand liet noemen, ontwierp een krijgslist.

Men zocht het Indianenkamp op en wachtte in een kreupelboschje, totdat de Indianen en de karavaan waren vertrokken, met achterlating van den gevangene en een twintigtal bewakers.

De woudloopers liepen storm op een zijde van het kamp. Een heftige worsteling ving aan.

Nu achte Max Kramer zijn tijd gekomen. Hij kwam te voorschijn in den rug der strijden-

den, trok den gevangene haastig in het boschje en sneed zijn banden los.

Een fluitsignaal waarschuwde de andere woudloopers, dat het was gebeurd en dat ze wel weer terug konden trekken.

De aanvallers voegden zich weldra weer bij hun aanvoerder en brachten een serie wapens mee. De gevangenen hadden ze laten ontsnappen, daar de afspraak was, voorloopig niemand mee te brengen, wegens den grooten last, dien de bewaking veroorzaakte.

De wapens werden zorgvuldig verborgen, opdat de Indianen ze niet zouden vinden.

De wilden hieven een vreeselijk gebrul aan, toen ze de verdwijning van hun gevangene bemerkten.

„Ik geloof, dat we nogal afdwalen," merkte Max Kramer op, toen hij een half uur later zag, dat het groepje den dorpsweg was genaderd en een heel eind verwijderd was van het gevechtsterrein.

De anderen waren het met hem eens.

„We moesten maar weer teruggaan," sloeg er één voor. „Hier is toch niets te doen."

Een schel geschreeuw deed de jongens plotseling opzien.

„Hé! Kijk daar eens!... Internaatsooggies!... Kijk daar ginds... bij dat boschje!"

De woudloopers zagen elkaar aan.

„Nu wordt het meenens," zei er één.

„Het is jammer," meende Max Kramer, die er van overtuigd was, dat een samentreffen zeker niet tot goede verstandhouding zou leiden.

Geen der woudloopers was op een vechtpartij gesteld, maar ook geen kon er toe besluiten, af te trekken.

Het geschreeuw van den dorpsjongen had succes gehad, want een troep van wel twintig man sterk, waaronder ook nog eenige groote slungels, kwam in een wijden boog op de woudloopers af.

„We moeten terug trekken," besliste Max Kramer. „Als we ons laten omsingelen, is er geen ontkomen meer mogelijk en zullen we een flink pak slaag oplopen."

Onder het gejoel der dorpsjeugd trokken de woudloopers zich kalm terug en maakten front voor een beek, die daar een honderd tal meters verder stroomde.

Op een tiental meters afstand maakten de anderen halt en beide partijen stonden werkeloos tegenover elkaar.

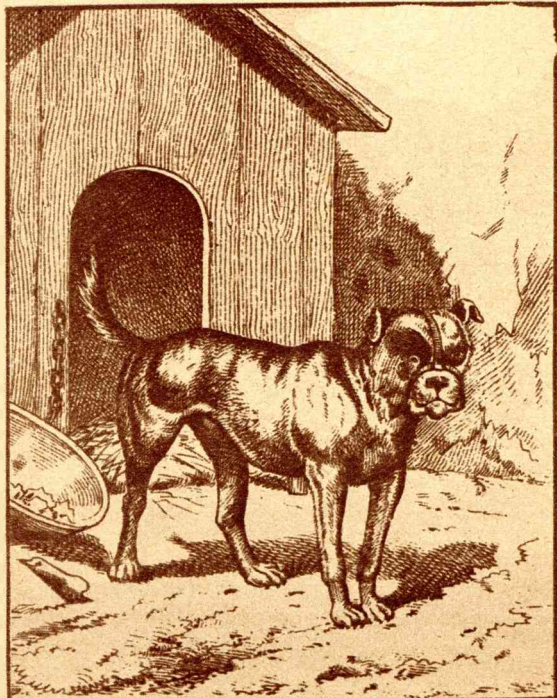
De dorpschool was juist uitgegaan en de woudloopers zagen hun tegenstanders schrikbarend vermeerderen.

Eenigen der slungels kwamen dan razend en stokzwaaiend naar voren. Nu zou de strijd beginnen!

Max Kramer spiedde nauwlettend naar alle kanten. Niets ontging aan zijn blikken.

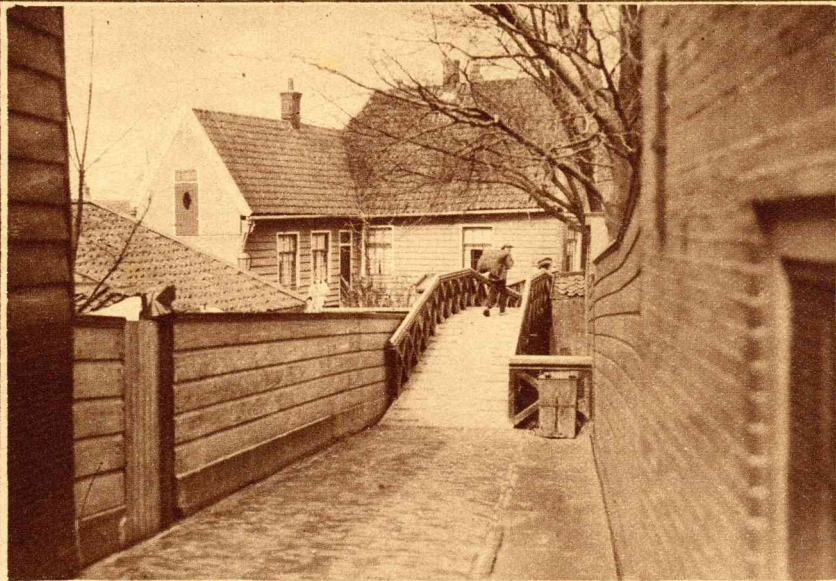
(Slot volgt)

ZOEKPLAATJE.

Waar is de baas van onzen bulldog?

UIT DEN OMTREK

De overkant van het IJ, die meer en meer een Amsterdamsch cachet krijgt, nu daar zoovele fabrieken en ook woon-centra zijn verrezen, heeft toch nog hier en daar zijn landelijk karakter behouden in de kleine plaatsjes in de nabijheid. Hierboven geven wij, ten bewijze daarvan, links een kijkje op het aardige Durgerdam; rechts: Het Kerkepad te Nieuwendam.

De kerk te Buiksloot.

De fraaie oude toren van Ransdorp.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

A. H. LEMARCHAND
MEUBELMAKER
Nassaukade 304^a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

Adverteert in „De Stad”

MASSAGE - INRICHTING ONDER MEDISCHE CONTROLE

HOOGFREQUENS - VIBRO - HOOFD - EN
SCHOONHEIDS - MASSAGE
ELECTRISCHE LICHTBADEN

SPREKKUREN: 10-2, 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak
(BEHALVE ZATERDAGS)

MINVERMOGENDEN DINSDAG - EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

FREDERIKSPLEIN 47 - A'DAM
TELEFOON 34978

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan
verzekerd wil zijn, laat
zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam
Telef. Noord 4463

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

MATH. VAN DE GRAAF

FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ

MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN

TELEFOON NOORD 9033

Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f1.65}{\text{per drie maanden}}$ ¹⁾
 $\frac{f0.12}{\text{per week}}$

Naam:

Adres:

¹⁾ doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGRACHT 131

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

HET BEGIN VAN DEN ROMAN.

Zij zagen elkaar voor 't eerst in de tram, maakten kennis met elkaar, raakten verloofd en getrouwd. In de wittebroodsweken vroeg zij opeens:

„Wanneer is je liefde voor mij eigenlijk begonnen?”

„O, dat weet ik precies,” zei hij. „Het was, toen jij in de tram zoo vriendelijk opstond om een oude dame jouw plaats te geven. Dat vond ik zoo lief van je.”

Zij lachte.

„Domme jongen, en ik stond alleen maar op, omdat de zon zoo in mijn hals scheen.”

VLEIEND

„Ik ga altijd naar de kerk als u preekt.”

„Zoo, en waarom juist alleen, als ik preek?”

„Nou, dan is er altijd plaats genoeg te krijgen.”

KINDERBLUF.

„Mijn vader is lekker grooter dan jouw vader!”

„Nietes, mijn vader is zóó groot, dat hij op 'n stoel moet staan om z'n boord om te doen.”

EEN KARRETJEN OP 'N ZANDWEG....

Twee boeren waren naar de kermis geweest en voelden zich niet al te frisch, toen ze 's avonds laat samen weer terugreden naar hun dorp. Ze hadden al een half uurtje gereden, toen het karretje bijna tegen een boom aan zwaaide.

„Voorzichtig an Teun,” zei Harmen, uit z'n doezel opschrikkend.

„Allegrutten, Harmen, ik dacht, dat jij mende,” zei Teun, zich de oogen uitwrijvend.

VRIENDINNEN.

„Leek ik zenuwachtig in de kerk?” vroeg het bruidje, terwijl ze haar trouw-japon verwisselde voor het reiscostuum.

„Eerst wel,” verklaarde de vriendin, „maar toen George maar eenmaal „ja” had gezegd, werd je weer kalm.”

UITLEG.

„Wat doen jullie hier?” vroeg de eigenaar wantrouwig, toen hij een paar jongens in z'n tuin zag.

„Niets meneer.”

„Niets? Wat is dat niets?”

„Nou, hoe kan je dat nou zeggen? Maar als u uw oogen dicht doet, ziet u het.”

HIJ HAD GEEN ILLUSIES.

Gastheer: „Ik vrees, dat er niet veel bijzonders op tafel zal komen.”

Gast: „O, maak je maar niet ongerust, ik heb hier immers wel eens vaker ge-dineerd.”

EEN ACCOORDJE.

„Wil je die koe verkopen?”

„Kan niet; m'n vrouw is dol op dat beest. Ze zou grienen als ze weg moest.”

„Ik geef je honderdtwintig gulden ervoor.”

„Weet je wat — maak er honderd vijftig van en we laten haar grienen.”

DE MENSCHLIEVENDE BAAS.

„U kunt 't me toch niet kwalijk nemen, dat ik om opslag vraag,” zei de kantoorbediende. „Toen ik bij u in dienst kwam, beloofde u me, dat ik na een jaar opslag zou krijgen.”

„Dat weet ik, maar alleen in geval ik over u tevreden zou zijn.”

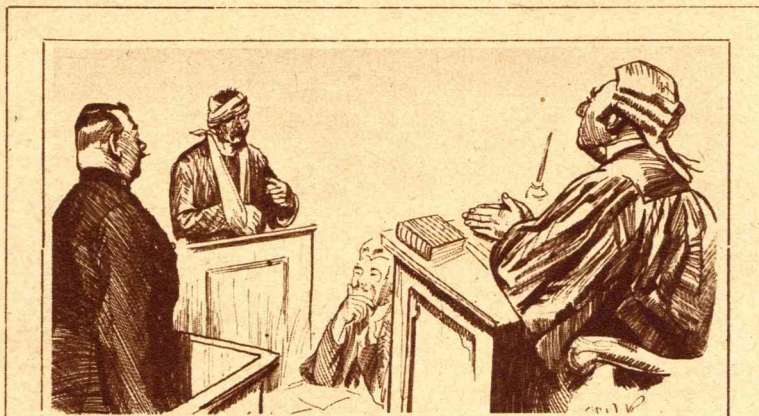
„En bent u dat dan niet? In welk opzicht ben ik dan te kort geschoten?”

„Denkt u, dat 't naar m'n zin is, als u om opslag vraagt?”

HIJ WIST ZICH TE REDDEN.

„Wat gebeurt er bij een zonsverduistering,” was een examen-vraag, die door een der slachtoffers werd beantwoord met:

„Dan komen de menschen met zwart gemaakte glaasjes naar buiten om te kijken.”

Politieagent als getuige: „Hij vocht met zijn vrouw, edelachtbare, toen wij hem arresteerden.”

Beklaagde: „Neemt u me niet kwalijk; toen hij mij redde.”

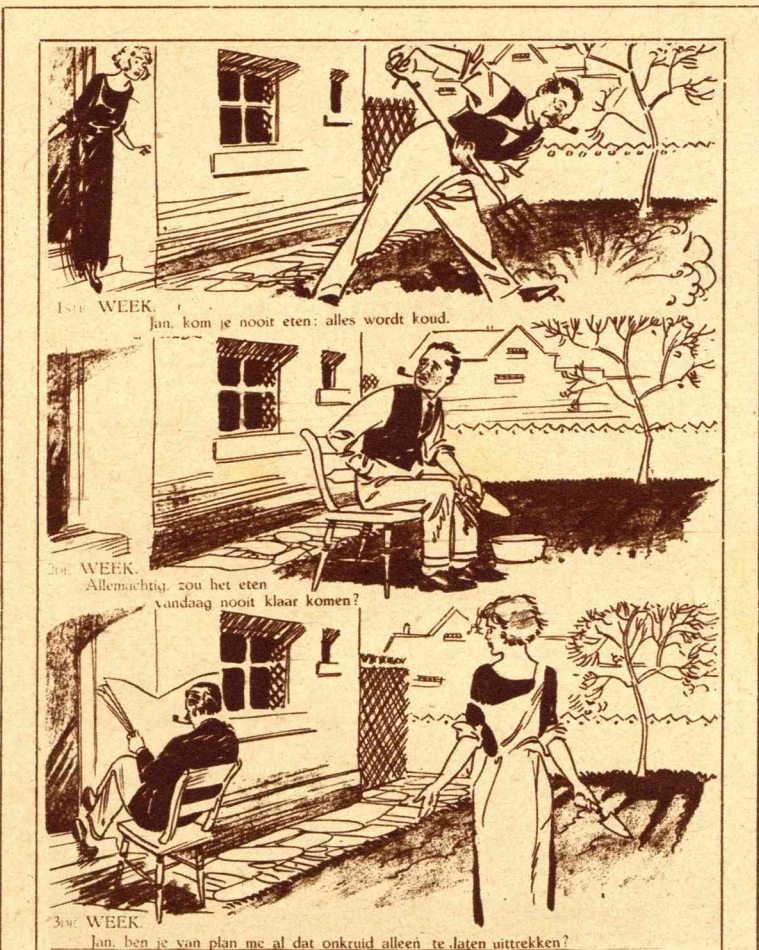
(The Passing Show)

„MERCURIUS” KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Uw adres voor Kantoorboeken.

Singel 383 bij het Spul

Telef. 47400, Amsterdam

DE EERSTE LENTE-ZONDAGEN.

(The Passing Show)

COMPLIMENTJE.

Ze konden elkaar niet uitstaan, maar uiterlijk deden ze altijd heel vriendelijk en liefjes en ze maakten elkaar steeds de gewone beleefdheidsvisites.

„Nu moet ik gaan,” zei mevrouw Smit bij een dier gelegenheden, „want ik heb m'n moeder beloofd, dat ik nog even bij haar aan zou komen van middag.”

Het gezicht van mevrouw Bruins drukte een en al verbazing uit.

„Hé, beste mevrouw, is 't heusch waar, dat u, op uw leeftijd, nog een moeder hebt?”

„Wel zeker, lieve,” antwoordde mevrouw Smit met haar vriendelijkste lachje, „en ik kan u verzekeren dat ze er geen dag ouder uitziet dan u.”

HIJ KENDE HAAR.

Willy zat te visschen. Zijn moeder had hem al drie keer geroepen, maar Willy, die van huis uit niet gezien kon worden, hield zich Oost-Indisch doof.

„Je moet bij je moeder komen,” waarschuwde een vriendje, die voorbij Willy's vischwater kwam. „Zij heeft je al drie maal geroepen. Heb je dat niet gehoord?”

„Jawel,” zei Willy kalm.

„Ga je dan niet naar binnen?”

„Nee, nog niet.” En Willy deed nieuw aas aan den vischhaak.

„Krijg je dan geen klappen straks?”

„Nee, d'r is visite en als ik dan thuis kom, zegt moeder alleen maar: Die arme kleine vent is zoo doof, sedert hij de mazelen heeft gehad.”

HAAR UITVLUCHT.

Mijnheer, die zich zelf eens wilde tracteeren, had acht sausjesjes meegebracht en gaf die aan z'n hospita, om ze voor hem te braden. Tot zijn verwondering bracht ze hem er echter maar zes op tafel.

„Ja, 't vleesch krimpt altijd zoo in 't braden,” verontschuldigde zij zich.

DE RASHOND.

„Wat is dat voor 'n mormel?” vroeg de vriend, die voor 't eerst den nieuwen hond zag.

„Sst, niet zoo hard, de hond denkt, dat hij 'n fox-terrier is.”

OP HET CONCERT.

Hij: „Waarom klap je toch zoo in je handen, ze heeft een afschuwelijke stem.”

Zij: „Ja, maar een mooie japon, als ze terug kwam, kon ik nog eens goed kijken, hoe hij gemaakt is.”

ZIJN TROOST.

„Jij sukkelst geloof ik, eeuwig en altijd. Heb je nog al vertrouwen in je dokter?”

„O ja, hij zou wel gek zijn, als hij zoo'n goeden klant liet sterven.”

BIGAMIE.

„Hoe ben je hier gekomen?” vroeg de bezoeker aan den gevangene.

„Ik heb te veel bruiloften meege-maakt.”

„En daar een en ander gestolen?”

„Nee meneer, maar ik was telkens de bruidegom.”

ERVARING.

„Wat moet ik nou tegen 'n meisje zeggen, om in haar smaak te vallen?”

„Praat over haar schoonheid.”

„Maar als ze nou allesbehalve mooi is?”

„Praat dan over de leelijkheid van anderen.”

VERSCHIL.

„Als er nu acht appelen gedeeld moeten worden tusschen jou en je zusje, Jan, hoeveel appelen krijgen jullie dan ieder?”

„Als ik deelde, juffrouw, of als me zussie deelde?”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkopers korting.

Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:

B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam

Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

ROOKT

Spa tram

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75

Prima keuken. Matige prijzen.